

ПОЛИТИКОЛОГ

ЈАНУАР 2011

- Добро да горе не може бити
- Глађу против неправде
- Дан када је земља држала
- Пуне школе ђака

ФГН

САДРЖАЈ

ПОЛИТИКОЛОГ

ФПН ФОКУС

Двадесет година партија и избора у Србији1

ПОЛИТИЧКЕ СТРАНЕ

Ратно стање3

Добро да горе не може бити5

СТУДЕНТСКИ СЕРВИС

Глађу против неправде8

Нису све институције глуве на ваше проблеме . .10

Пуне школе ђака12

ЈБТ14

Стрес клипинг15

ИЗА ЗАВЕСЕ

Петсто година, и „1001 ноћ“!17

Дан када је Земља дрхтала19

У ЖУРБИ

Будимпешта – краљица Дунава22

Плес као начин завођења24

ФИЛМСКЕ СТРАНЕ

„Друштвена мрежа“прикупља све више
пријатеља26

Једи, моли, воли27

HEADLINES FROM THE WORLD

Seoul endures life under the gun.28

Kopi Luwak: Indonesia's rich cup or 'crappuccino'? . .29

Passive smoking kills 600,000 worldwide29

A Serbian Film is 'most cut' movie in 16 years30

РЕЧ ПО РЕЧ

Пера Пан други пут међу Србима31

ЕЗ

Који си ти хипстер32

СПОРТ ПОИНТ

Тенисер обичних навика34

Када су затражили од Давинчија да нацрта савршенство, он им је нацртао правилно обликован круг. Људска машта и умност дали су му сврху, на њему путују људи и време, живљење и живот. Кроз векове и доба, нигде се не зауставља – пролази и у себе урезује детаље, бројеве, датуме и понекад име неког човека и града. И сви се ми на њему котрљамо, причамо испричане и стварамо нове приче и тако – у круг. У томе и јесте савршенство кружења,... приче.

Али, шта је прича? То је нарација, кажа, ниска догађаја. Казује нам ко смо, шта смо били И ко бисмо могли да постанемо. Започели смо још једну такву причу која пролази кроз сву nelaгодност света, препознаје се, критикује и поздравља. Судите праведно.

Наш брзи сусрет, неким радостан, неким тугаљив, као да траје читаву вечност. Могао бих да причам о текстовима, расправама и критикама, о састанцима али и о часопису који је пред Вама. Прича говори пуно о нама, о љубавима и преварама, неке су озбиљне, политичке, спортске, за причање неких потребно је много ноћи. Све приче су истините, вредне имају сопствену историју, географију свој ток. Свака је јединствена, значајна створитељу. Да не би биле усисане центрифугом сопствене нарације, ми њих записујемо.

Точак се котрља, ми се возимо. Волимо га, мрзимо, грлимо и проклињемо, а он ипак иде даље, и ми ипак путујемо. Док не дође време да се оде, некуд даље.

Е па амигоси, све најбоље у Новој години, креирајте најразличитије приче и удахните им делић себе, створите онај круг који тежи савршеном,.. Нека нам је са срећом свима и немојте да одустанемо – Без испричане приче....

Зиме Господње 2011. Јануар.

Уредник
Саша Грујовић

Импресум:

Политиколог, часопис студената Факултета политичких наука.

Уредник: Саша Грујовић,

Заменик уредника, Заменици заменика уредника, Секретар, Чланови:

Лидија Мирков, Милош Лазић, Ана Михајловић, Катарина Марковић, Вишња Вишњић,
Ирена Хаџиомеровић, Никола Стојановић, Сања Вицо, Стеван Милошевић, Јована Пантовић,
Данка Јакшић, Драгана Миловановић, Тијана Ранковић, Марија Сретеновић,
Растко Симић, Милица Павловић

ДВАДЕСЕТ ГОДИНА ПАРТИЈА И ИЗБОРА У СРБИЈИ

Текст припремио: ПР тим

Пре тачно двадесет година, 9. децембра 1990. године, у Србији су одржани први вишестраначки избори. Тим поводом је на Факултету политичких наука, у сарадњи са фондацијом Friedrich Erbert Stiftung, организована панел дискусија, на којој су истакнути стручњаци расправљали о партијама у Србији и њиховом програмском идентитету, као и о парламентарним странкама и изборима. Речи је било и о вечитој енигми финансирања партија и корупције која постоји унутар њих. Учесници расправе били су професори Факултета политичких наука Славиша Орловић, Вукашин Павловић, Зоран Стојиљковић, Чедомир Чупић, Милан Јовановић и Зоран Славујевић, затим Владимир Вулетић са Филозофског факултета у Београду, Маријана Пајванчић са новосадског и Ирена Пејић са нишког Правног факултета, као и Јован Комшић са Економског факултета из Суботице. Као представници невладиних организација појавили су се Драгољуб Мићуновић из фонда Центар за демократију, Ђорђе Вуковић из ЦЕСИД-а, Немања Ненадић из Транспарентности Србија и Јованка Матић испред Института друштвених наука.

Скуп је отворио декан Факултета политичких наука Илија Вујачић, после чега је присутне поздравио и директор канцеларије Фондације Фридрих Еберт у Београду, Михаел Ерке. Он је, покушавајући да повуче паралелу између политичких система Немачке и Србије, навео да је услов пословног успеха у Србији улазак у политичку странку, док у Немачкој то није случај. Истакао је да овакве расправе треба организовати и са представницима из региона и Европске уније, како би се направило адекватно поређење политичких уређења.

Партије и партијски систем Србије

Уводничар у прву тему Славиша Орловић је странке оценио као најнереформисаније институције у друштву. Нагласио је да постоји проблем општег неповерења грађана у програме политичких партија, као и незадовољство њиховим деловањем. То је потврдио и Драгољуб Мићуновић објаснивши да су претходни режими пали због лажи и насиља. Деградиран систем вредности онемогућио је формирање стабилног политичког система:

„Наше друштво је у великој вредносној и материјалној кризи и зато не можемо да очекујемо да ће коалиционе владе саме успети нешто да реше. Потребан је шири приступ, укључивање невладиног сектора, организација и иницијатива.“

Програмски идентитети партија

Вукашин Павловић је нагласио да је политички идентитет партије вишедимензионалан и да се не

може прочитати само из програма. Он је неодвојив од њеног историјата. Који ће идентитет показати зависи од циљне групе којој се обраћа. На основу тога се грађани везују за партију. За Срећка Михајловића кључно питање јесте колико су политичке странке учиниле за своју унутарпартијску демократију. И Владимир Вулетић сматра је проблем што странке у Србији губе своју идеолошку профилисаност када дођу на власт. Решење за то је, по Комшићевом мишљењу, интеграција у Европску унију. Тада би странке више пажње обратиле на програм, што би смањило постојећи популизам и довело би до напретка у земљи.

Финансирање политичких партија

„Зов новца у политици је сиренски, новац је мајчино млеко политике“, метафорично се изразио Зоран Стојиљковић. Чедомир Чупић сматра да је финансирање политичких партија простор који се никада не може расветлити:

„Најопаснији облик корупције је политичка корупција, јер она урушава друштво и даје могућност осталим сегментима корупције да опстану. Решење овог проблема могло би да буде увођење новог

закона,“ закључио је Чупић остављајући отвореним питање ко би тај закон спроводио.

„У овом случају то би била Агенција за борбу против корупције, мада је неизвесно колико би тиме проблем био решен с обзиром на недостатак запослених и чињеницу да се агенција превасходно бави решавањем проблема имовине“, сматра Ђорђе Вуковић.

Финансирање странака не би требало посматрати само са становишта корупције већ и са аспекта обезбеђивања једнаких могућности изборним учесницима. Немања Ненадић верује да у Србији треба увести ограничење средстава за кампању јер постоје мале странке које немају одговарајућа средства за политичку утакмицу са већим странкама. Тиме би се избегла и бесмислена спирала трошкова и увод у корупцију.

Избори и изборне кампање

Учесници округлог стола имали су супротна мишљења о резултату изборних реформи и о томе шта би требало мењати у изборном систему.

Милан Јовановић је истакао да је пропорционални изборни систем данас функционалнији него раније, иако код нас страни утицај није био велики као у другим постсоцијалистичким земљама. Он сматра да би требало изменити деперсонализованост представника и неравномерну географску пропорционалност.

Славиша Орловић је, критикујући данашњи пропорционални систем, нагласио да чак 82 општине немају представнике у парламенту.

„Тај притисак је био најјачи деведесетих година, али постоји и данас, само је мање видљив.“

Учесници округлог стола сагласни су да је неопходно организовати још оваквих дискусија како би се у јавности отворила нова питања и боље разумела политичка реалност. Ускоро ће фондација Friedrich Erbert Stiftung издати публикацију „Двадесет година партија и избора у Србији“, са обједињеним текстовима свих учесника ове дебате.

РАТНО СТАЊЕ

Ми их не подржавамо зато што се слажемо или не слажемо са објављивањем америчких тајних података, већ зато што се не слажемо са цензуром Интернета.

Аутор: Никола Стојановић

Чак и ако занемаримо све податке које је Викиликс објавио, ако и прихватимо да то неће утицати на дипломатске односе, не може се рећи да је овај начин „ратовања“ нешто на шта смо навикли. Многи су догађаје који су уследили после хапшења Жулијана Асанжа прогласили Првим светским интернет ратом.

Интернет провајдери почели су да отказују своје услуге сајту Викиликс, што је приморало уреднике сајта да садржај пребацују с једног сервера на други. Компанија ЕвриДНС која је пружала услуге хостинга овом сајту престала је то да обавља због великог броја сајбер напада на Викиликс, што, како кажу, угрожава рад око 500.000 осталих сајтова којима пружају услуге. Можда је то имало везе са љубазним позивом Џоа Либермана, председника Комитета за безбедност америчког Сената, да сви који сарађују са озлоглашеним сајтом „моментално прекину“ односе с њима. Интернет провајдер Амазон је саопштио да је разлог за укидање хостинга Викиликсу то што нису поседовали „права на садржину“ објављених докумената, а не притисак власти или напади хакера. Сајту је укинут домен, али се брзо појавио на швајцарској адреси.

Ту у игру улази група „хакерских интернет активиста“ Анонимос, која почиње са нападима на, како је рекао један од њих, „све сајтове који се приклањају владином притиску“. Због ових активности у Холандији је ухапшен један шеснаестогодишњак који је признао да је учествовао у нападу на сајт Мастеркарда. Поред овог, хакери су напали и сајт Швајцарске банке која је замрзла рачун Џулијана Асанжа, као

Српски Викиликс

Иван Лекић из Тополе, власник фирме Ivenel.net, закупио је домен wikileaks.org.rs и ставио га на располагање Викиликсу. Он је за Блиц рекао да се његова фирма одлучила да помогне „јер се рад Викиликса уклапа у Ivenel.net филозофију“. У Србији је, према писању овог листа, регистрован домен wikileaks.rs, још првог септембра, преко нишког провајдера Loopia, на име Кристијана Бенгстона. Други домен, wikileaks.in.rs, регистрован 3. Децембра, у власништву је ИТ стручњака из Смедерева, пише Блиц.

и сајт „PayPal“ који је обуставио прикупљање донација за Викиликс. За ове се нападе користи софтвер који, на команду са сервера, са великог броја рачунара у исто време одређеном сајту шаље захтеве и тако му онемогућава рад. Софтвер се у великом броју случајева у рачунар убацује без знања корисника, као вирус. Број рачунара који га имају се повећава веома брзо.

Поменути „хактивисти“ помажу и у креирању великог броја такозваних сајтова-огледала, помоћу којих се садржај сајта преноси на велики број других адреса. Активисти Викиликса закупљују интернет домене широм Европе. Постоји неколико стотина „огледала“ Викиликса, а помоћ стиже од волонтера широм света. Код нас су закупљене три адресе: wikileaks.org.rs, wikileaks.rs и wikileaks.in.rs (види антрфиле).

Док се борба на мрежи отрже контроли отвара се питање о контроли интернета и безбедности података на њему.

„Ми знамо да електронски подаци никад нису сигурни као подаци на папиру. Електронски подаци нису потпуно сигурни чак ни када су шифровани, јер се могу декодирати“, каже Џенет Хофман, интернет аналитичарка Центра за друштвена истраживања у Берлину. Ипак, повратак на 'артију свакако није решење.

Има оних који читав овај случај виде као „замешатељство“ САД, а све у циљу да добију оправдање за цензурање интернета.

„Америка жели да ограничи слободу интернета и контролише оно што ми можемо и не можемо да видимо преко ове глобалне мреже“, сматра Џејкон Хејбрун, уредик Нешнал Интереста.

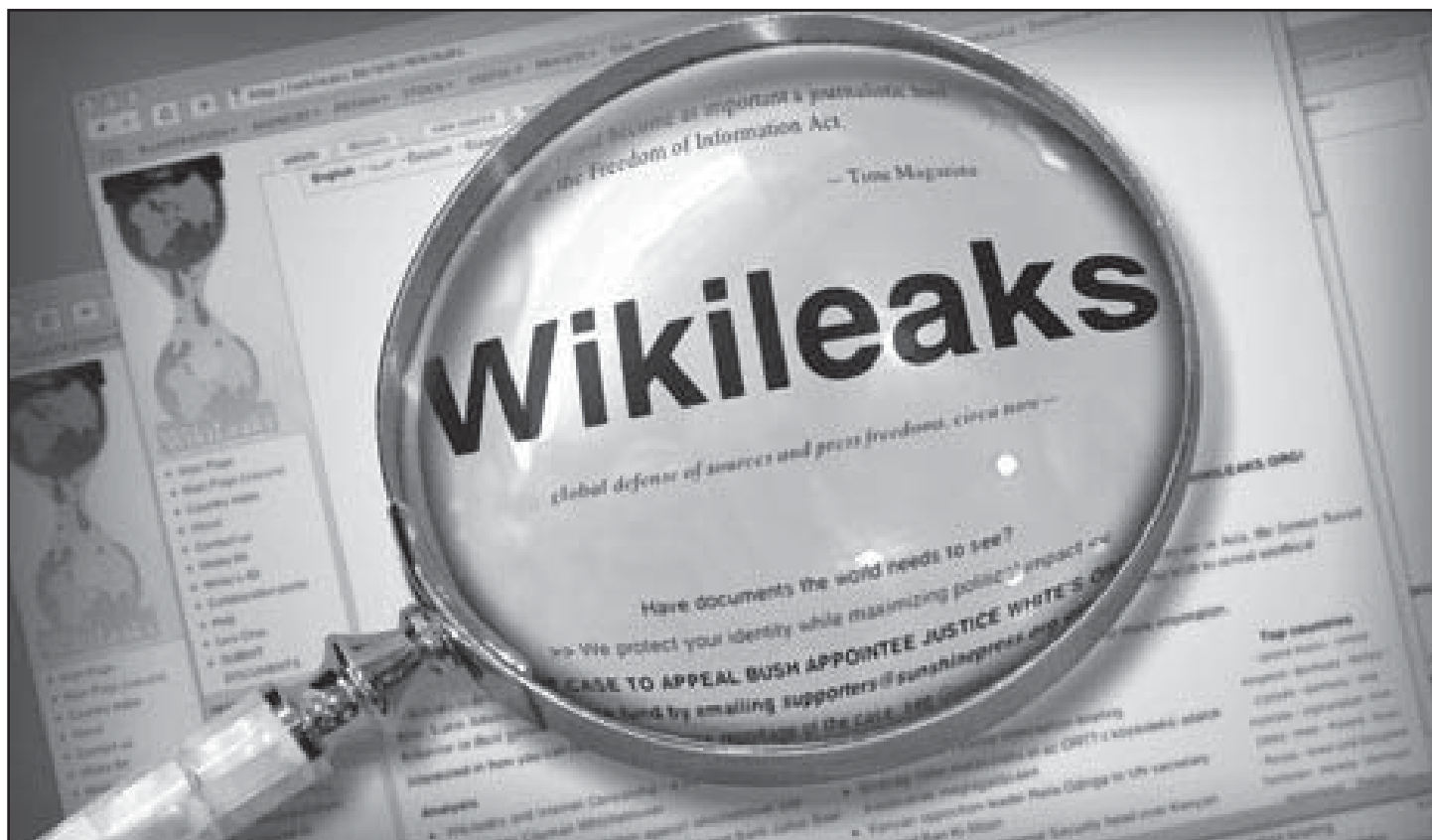
Чак и да је то тачно, питање је колико је изводљиво. Како је рекао један од чланова помнуте групе Анонимос: „Ми их не подржавамо зато што се слажемо или не слажемо са објављивањем америчких тајних података, већ зато што се не слажемо са цензуром Интернета“.

После најаве да би Асанж могао да буде оптужен за шпијунажу, читава се прича преселила на поље медија и слободе говора. Ерик Холдер, главни амерички тужилац, најавио је да је „иницирао низ значајних акција у циљу судског гоњења“ оснивача Викиликса. Према мишљењу многих, оптужба за шпијунажу би против Асанжа могла бити веома климава. Први амандман, право јавности да зна и тако то. Дописник Политике из Лондона пише: „Шеф „Викиликса“ је био довољно мудар (или је имао доброг правног саветника), па је пре

објављивања тајних депеша упутио формални захтев америчкој влади, то јест Стејт департменту (преко америчког амбасадора у Лондону), тражећи мишљење о објављивању документа и сугестије за њихово редиговање. Стејт департмент га је такође формално одбио. Асанж је после тога написао још једно писмо Стејт департменту са поруком да 'Викиликс апсолутно нема жељу да појединце изложи значајном ризику, нити да нашкоди националној безбедности САД'.

У тексту за аустралијски лист „Острелијан“ Асанж је написао: „Демократским друштвима су потребни јаки медији, а Викиликс је део медија. Медији помажу да владе остану поштене“. Он сматра да је његов сајт створио нову врсту новинарства – научно новинарство. Сваки читалац може кликом да провери све информације у изворном облику.

У обрачуну са Асанжом САД су претерале. Неки тамошњи политичари јавно предлажу смакнуће за Аустралијанца. Владимир Путин ликује због недемократског понашања оних који су у депешама његову државу назвали „мафијашком“. Џеф Џервис, шеф катедре за интерактивно новинарство на Њујоршком градском универзитету за Вашингтон пост каже: „Ја могу да са својом кредитном картицом паре пошаљем Кју-клукс-клану, али не и Викиликсу. Исте документе је објавио и Њујорк тајмс – треба ли да се блокирају уплате и на његов рачун? Ово је рат за информације и рат за њихову контролу – избор је или да живимо у транспарентном свету или да затворимо Интернет“.

Шта нас чека у 2011. години

ДОБРО ДА ГОРЕ НЕ МОЖЕ БИТИ

Стручњаци упозоравају да се грађани Србије у наступајућој години не могу надати економском просперитету, друштвено незадовољство расте, очекује се да радници штрајковима често блокирају улице. Превремених избора неће бити, Влада најављује могућу реконструкцију, док опозиција наставља са захтевима за избор нове Владе.

Аутор: Маријана Асановић

Ако је судити по изјавама стручњака, црно нам се пише и у предстојећој години. Са одласком старе 2010. неће отићи и стари проблеми. Криза и даље „дахће за вратом“, а кондиције јој, као за инат, не понестаје, одмрзавање плата и пензија стоји на танком леду, а нових радних места нема ни на видику.

Да је ствар озбиљна свестан је председник Србије, Борис Тадић. „Следећа година биће веома тешка“ поручио је недавно отварајући други по реду Сајам локалне самоуправе, чиме је на време упозорио грађане да буду скромни у својим новогодишњим жељама.

Према мишљењу економисте Милана Ковачевића, протести, низак животни стандард, борба за стабилан курс динара, могућа реконструкција владе, јесу сценарио који нас чека у наредних 12 месеци. „Животни стандард је угрожаван у току 2010 године. Не видим како ће плате и пензије моћи да расту. Због тога мислим да ће 2011. година за грађане Србије бити јако слична овој, али ће за укупну економску будућност бити још гора. Запошљавање неће тако скоро почети да се поправља. Привреда је у јако лошем стању, па су могућа чак и нова отпуштања у том сектору. Инвестиције су такође неизвесне“, каже Ковачевић Политиколог.

Основно познавање рачунских операција је сасвим довољно да се и статистички потврди да се 2010. године живело горе него 2009. Плате јесу порасле за 3.500 динара, али расле су и цене намирница и то за 30 до 70 одсто, а заједно са њима растао је и евро. Тако смо од просечне плате, која је износила 340 евра, дошли до плате од 320. Због тога не чуди што су грађани своје незадовољство често исказивали блокирањем Немањине улице.

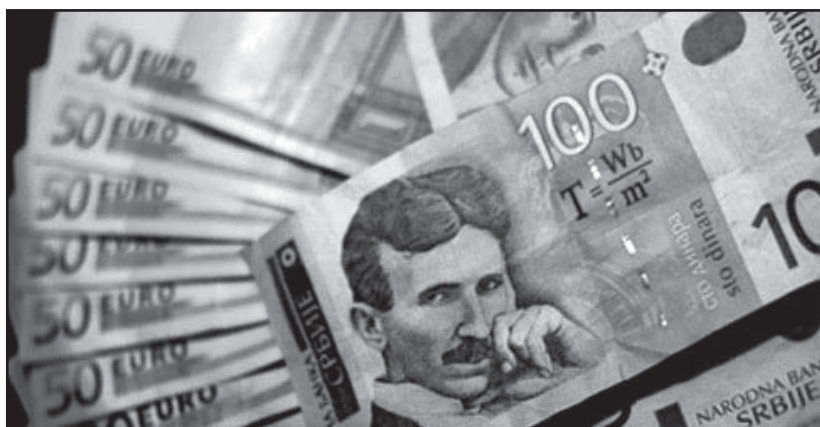
Председник Савеза самосталних син-

Мишљење о кандидатури на јесен

Када је реч о Европској унији, 2011. година ће за државни врх Србије бити година великих очекивања. Европски комесар за проширење ЕУ Штефан Филе уручио је председнику Владе Србије Мирку Цветковићу упитник Европске комисије, чије попуњавање је један од услова за стицање статуса кандидата за чланство у ЕУ. Он је изјавио да Европска комисија има намеру да у другој половини 2011. године да своје мишљење о кандидатури Србије и очекује до краја јануара одговоре Београда на Упитник за чланство у Европској унији. „Очекујемо одговоре Београда до краја јануара. Онда ћемо од фебруара до маја оцењивати те одговоре, можда ћемо послати и експертске тимове, уколико буде потребно разјашњење неких питања. Можда ћемо, такође, морати да пошаљемо и нека додатна питања. А онда, негде између маја и септембра, писаћемо своје мишљење о кандидатури Србије.“ – рекао је Филе.

диката Србије Љубисав Орбовић подсећа да имамо најниже просечне зараде у региону и да је куповна моћ грађана пала за 30 одсто. „Оно што сада може да се види јесте да ће се криза наставити и у 2011. години. Много тога зависи од политике коју буде водила Влада Србије. Проблеми ће бити још

јаче изражени јер је понестало вере и енергије. То све говори о социјалном незадовољству у друштву. Када говоримо о штрајку као обустави рада, не верујем да ће бити учесталији него у овој години, али када говоримо о незадовољству, оно ће

Динар слаби и наредне године

Стручњаци упозоравају да ће због појачаних инфлаторних тензија динар слабити и следеће године. Његов благи опоравак могао би евентуално да уследи након продаје Телекома, од чега се очекује 1,4 милијарде евра, али то неће бити трајно решење. „Неће нам та продаја дугорочно значити, јер ће убрзо поново доћи до проклизавања динара. Телеком ће само на краћи период замаскирати лошу ситуацију у земљи.“ – процењује економиста Саша Ђоговић.

бити још веће. Од почетка кризе изгубљено је око 220.000 радних места, што због отказа, што због предузећа која су се затворила или отишла под стечај“, сматра Орбовић и додаје да је српска привреда неликвидна и да Влада мора да улаже у реални сектор и престане са лажним обећањима.

Нас ће економски потреси, по свему судећи, „гуљати“ и током следеће године, али ни на политичкој сцени Србије неће бити мирније.

Лидер СНС-а Томислав Николић потпомогнут коалиционим партнером Велимиром Илићем, најавио је наставак кампање за смену власти масовним протестима. Њима су се недавно придружили и некадашњи члан ЈУЛ-а (данас вођа Покрета социјалиста) Александар Вулин, као и некадашња странка одбеглог Богољуба Карића Покрет снага Србије.

Међутим политички аналитичар Дејан Вук Станковић сматра да ни овако ојачани напредњаци у следећој години неће представљати озбиљну опасност по опстанак Цветковићевог кабинета. „Уколико Влада усвоји буџет за 2011. Годину, не постоји ни један разлог да имамо ванредне изборе следеће године. И током 2010. позиција је била на искушењима, али их је успешно превазилазила. Нема разлога да тако не буде и сада. То са једне стране значи да ћете имати стабилну и политички недодирљиву Владу, али са друге стране може доћи до ерозије незадовољства бирача и до пада рејтинга појединих странака у владајућој коалицији због негативног социјално -економског тренда.“, каже Станковић.

Иако је Председник Србије Тадић најавио да ће странке владајуће коалиције после Нове године анализирати досадашњи рад Владе и размотрити могућност њене реконструкције, Станковић наводи да ће, ако до ње и дође, важније питање бити какав ће карактер имати. „Да ли ће то бити радикалан рез или само привидан, како би се створио утисак да се Влада смањује, а заправо је остала иста, зависи од спремности и воље политичких актера. Ми нисмо ни чули да се неко конкретно изјаснио каква би требало да буде реконструкција. Чини ми се да су у овом случају ДС и СПС мање склоне радикалним потезима, док их Г-17, наравно, највише прижељкује.“ – објашњава он и подсећа да Уједињени региони Србије већ агресивно наступају у јавности и да тај њихов наступ личи на активности у предизборној кампањи.

Такође, према мишљењу Станковића, ДС је странка која има амбиције не само да остане конкурентна на политичкој сцени, већ и да управља државом, па уколико до реконструкције и дође, она ће свакако бити ствар политичког договора. „Што се тиче односа странака, 2011. ће у политичком ритму бити слична као и 2010, али нико не може да предвиди како ће тећи преговори Београда и Приштине или да ли ће бити ухапшен Младић. То све остаје под знаком питања.“ – закључује Станковић.

С обзиром да прогнозе стручњака не звуче охрабрујуће, јасно је да нас економско-политичка криза чека и у 2011. години. Оно што нам преостаје јесте да се трудимо, радимо и надамо се да после кише мора гранути сунце.

„Питам се како је Србија могла да освоји Дејвис куп, а не може да пронађе Младића и Хаџића? То не иде једно с другим.“

**Јелко Кацин, извештач
Европског парламента за Србију
Ало!**

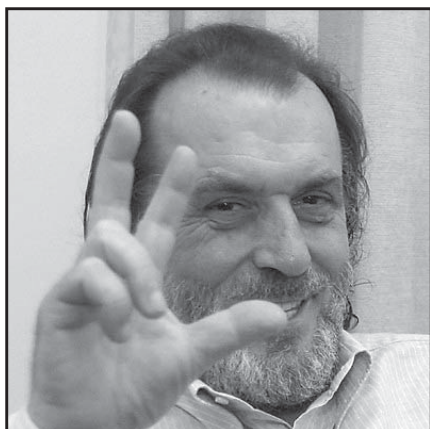

„СНС и Комунистичку партију Кине спајају велико пријатељство и жеља да наши народи живе боље.“

**Томислав Николић,
председник СНС**

„Далеко више од стања студената, овдашњи медији су забринуте могућношћу да Светлана Ражнатовић у Аустралији остане заувек. Иако би та евентуалност највише требало да забрине аустралијске медије и ондашње министарство културе.“

**Драгољуб Петровић, новинар
Данас**

„Нико нема право да се назива српском десницом уколико проповеда мржњу према несрпским народима у Србији и окружењу, према Западу и западном систему вредности. Уколико велича ратне злочине и злочинце. Уколико му је химна песма Црвених беретки, а Легија и Звездан Јовановић идоли. Они вређају српску десницу, јер је српска историјска десница од Карађорђа до генерала Михаиловића увек била окренута према Европи и Западу, и увек је била стратешки опредељена против злочина и против мржње.“

**Вук Драшковић, лидер СПО
Данас**

„Посебно је волео једно јагње. Једне зоре га је пробудило узнемирено блејање оваца. Скочио је, узео чобански штап и излетео из куће. Угледао је вука који носи његово омињено јагње, па је вука штапом и виком отерао.“

**Мештанин Божановића, родног села Ратка Младића,
у књизи о одбеглом генералу „Рапорт команданту“
Ало!**

„Какви су ово полуиграчи, ови Бразилци. Треба, бре, све најурити и пустити децу да играју. Ако си Бразилац, а не једеш лопту, иди кући.“

**Звонко Михајловски,
спортски коментатор,
Арена спорт**

Студенти се смрзавали испред зграде Владе, али вредело је

ГЛАЉУ ПРОТИВ НЕПРАВДЕ

Студенти Београдског универзитета, незадовољни ретроактивном применом Закона о високом образовању који је усвојен летос, изашли су да штрајкују глаљу до испуњења захтева

Аутор: Лидија Мирков

Педесетак студената са неколико факултета је три дана провело у штрајку испред зграде Владе у Немањиној 11. Ради се о факултетима који имају највише студената са нерешеним статусом, међу којима је и ФПН. Иако је Министарство просвете од почетка школске године било глуво на захтеве студената, почетком децембра је између студената, Града Београда и Министарства просвете постигнут договор о финансирању студената који су испунили услов за прелазак на буџет, а налазе се испод црте.

Министарство просвете је наложило факултетима да студенти који имају 60 ЕСПБ не плате школарину. Студенти који имају између 54 и 59 ЕСПБ ће платити 30% школарине, а они са 48-53 бода – 45% школарине. Договор је да Град Београд стипендира 1000 социјално угрожених студената Универзитета у Београду до суме пуне школарине коју држава не покрива. Студенти који су учествовали у преговорима подсећају да новац за школарине тек треба да стигне на рачуне факултета током школске године, а да Министарство већ дугује одређену суму новца факултетима, због чега факултети и нису могли сами да помогну студентима више него што су раније понудили.

Министар просвете Жарко Обрадовић, пре студентског штрајка глаљу: „Министарство просвете је до сада учинило довољно повећањем броја испитних рокова, а смањењем броја неопходних бодова је створило услове за повећање проходности ка високим студијама. Студенти би требало да разумеју ситуацију, јер се пријавио већи број студената него што за то има новца у буџету.”

Студенти који су учествовали у штрајку су задовољни исходом преговора, о чему за Политиколог говори Миа Поповић, један од организатора и учесника штрајка глаљу: „Реакције студената који су учествовали су позитивне, јер смо успели да издејствујемо договор који нам одговара. И оних 800-900 студената који нису штрајковали имају разлога да буду задовољни, јер овај договор важи и за њих.”

Разлог за штрајк је било незадовољство студената, изазвано тиме што им је тек у септембру речено да ће бити ранжирани, према броју остварених бодова и према просеку оцена. Нови Закон о високом образовању који то прописује, усвојен је тек 30. јуна 2010. године. Студенти су за нове услове сазнали

Иза кулиса

Академци су три дана и две ноћи провели штрајкујући глаљу, а временски услови су се баш тада погоршали: падала је киша, почела је суснежица, температура се у току ноћи спуштала испод нуле. Најгоре им је, кажу, било пред свитање, када је температура најнижа. Грађани су повремено доносили чајеве и ћебад, на чему су студенти захвални, али многи су договор сачекали прехлађени. Један студент је приведен, а другом је немарни возач прешао аутомобилом преко стопала, због чега је студент превезен у болницу.

прекасно да би свој положај на ранг листи могли да побољшају, а законске одредбе су примењене ретро-активно на школску годину у току које Закон није био изгласан, а самим тим није био на снази.

Да није било Града Београда и притиска опозиционе странке ЛДП, Министарство просвете не би примило студенте на преговоре ни после штрајка глађу. Како Политиколог незванично сазнаје, градоначелник Београда Драган Ђилас је студентима током преговора рекао да би се студенти лако изборили за све школарине (а не само за социјално угрожене) да их је било бар мало више (а не само 50). „Овако, ни ми нећемо да платимо за све, а ни ви нећете да испаднете овце“. Градоначелник се у ово студентско питање умешао као некадашњи студентски лидер, а из истог разлога се огласио и лидер ЛДП-а Чedomир Јовановић: „Тачно је да Србија нема бескрајне изворе финансирања, али исто тако је јасно да се новац у држави ирационално троши. Ово питање мора најзад да добије системско, а не привремено решење, јер смо друштво са најнижим процентом високо образованих у Европи и са просечно најстаријим становништвом.“

Студенти су, осим регулисања плаћања школарина, од Министарства просвете захтевали и смену помоћника министра просвете Слободана Јауковића, због непримерених изјава датих сту-

Студент ФПН-а Владимир Здравковић: „Протестовао сам јер сам био вредан и остварио 54 бода, те заслужујем најмање да будем ослобођен школарине. Овим штрајком смо показали колико смо истрајни и колико далеко можемо да идемо. Мислим да је свима драго што се све окончало. Штрајк је, међутим, више донео другим факултетима него ФПН-у, али и 1000 социјалних школарина је делимични успех. И поред добре атмосфере на самом штрајку, остаје горак укус чињенице да се на тај начин морамо борити за оно што нам припада.“

дентима, попут оне да „они који нису задовољни, могу да се обрате Бараку Обами“, чему су претходиле изјаве да „Министарство није криво што се на одређеним факултетима испити прелакно полагају“. Не само да се испити не полагају лако, него студенти Факултета политичких наука, Факултета за цивилну безбедност, Факултета организационих наука и других, чине образовану политичку елиту која очигледно стоји као кост у грлу политичарима који ни после пет година не умеју да се прилагоде болоњском систему који су сами наметнули факултетима.

НИСУ СВЕ ИНСТИТУЦИЈЕ ГЛУВЕ НА ВАШЕ ПРОБЛЕМЕ

И поред сталних реформи, високо образовање Србије и даље прати сијасет проблема. Неки од њих су неизбежни или делују нерешиви. Студенти уз своје обавезе поседују и студентска права.

Аутор: Растко Симић

На Београдском универзитету ова година је бурна као и претходна, јер студенти упорно протестују. Компромиса нема. Поред подршке вршњака, права студената брани и кабинет Заштитника грађана. Заменица Заштитника права грађана за права детета Тамара Лукшић-Орландић каже да је јасно да „каш треба стезати, али да постоје и погрешна места за то“.

Како оцењујете информисаност студената и омладине о институцији омбудсмана?

Наводи притужби показују да се пре обраћања Заштитнику грађана студенти врло добро упознају са својим правима, правним нормама које се на конкретно њихово право односе и да умеју јасно да поставе захтеве и аргументују свој захтев и свој став да је њихово право повређено. Могуће да студенти права и политичких наука имају ближе информације, јер се положај и улога ове институције обрађује у одређеним предметима на факултетима.

Због чега Вам се студенти најчешће обраћају?

Проблеми са којима се ти млади људи сусрећу исти су као и проблеми које грађани Србије свакодневно износе пред омбудсмана. Они и иступају са позиције грађана Србије. Када се притужују на повреду права у вези са својим школовањем, онда је најчешће реч о питању рангирања студената,

ФПН-овци као заштитници грађана

Десетак службеника у кабинету Заштитника грађана је завршило ФПН, каже Тамара Лукшић-Орландић. Иако правници имају приоритет када је у питању рад на притужбама, ФПН припрема студенте да се баве аналитичким радом, да прате политичке процесе и тај угао јесте добар за неког ко се бави остваривањем права грађана и људским правима најшире – кажу у кабинету.

финансирања студија, нострификовања диплома и остваривања других права на факултетима. Самофинансирајући студенти сматрају да су у неравноправном положају у односу на студенте који се финансирају из буџета, не само због школарине, већ и због других дажбина које морају да плате. И оно што некако провејава из притужби студената је да нису довољно обавештени од стране факултета, па и онда када сами траже одређене информације, оне бивају непотпуне, или им се ускраћују.

Како служба Заштитника грађана приступа студентским притужбама?

Све притужбе које се односе на рангирање студената и финансирање студија су карактеристични случајеви по којима поступамо, јер указују на проблем који се мора решити на системски и правичан начин. Активности су врло разнолике, користили смо сва овлашћења која је Закон о Заштитнику грађана дао овој институцији: покренути су поступци контроле законитости и правилности рада органа управе и високошколских установа; коришћена су посредничка овлашћења заштитника грађана, организовани су састанци са представницима (деканима и њиховим сарадницима) факултета и високих школа на које су притужбе указивале и са представницима надлежног министарства, спроведени су непосредни надзори над радом високошколских установа и министарства просвете.

Тамара Лукшић-Орландић је рођена 1952. године у Београду. Дипломирала је на ФПН-у. У октобру 2008. је изабрана за заменика Заштитника грађана, и прва је званична заштитница права деце у Србији. Поред заштите права деце, у њеном делокругу је и високо образовање.

Да ли Вам се ико обратио поводом протеста за финансирање из буџета за све студенте који су освојили 48 бодова?

Највећи број притужби ове, али и прошле године односио се на рангирање студената и финансирање студија. Неке су се односиле на основне, неке на мастер и специјалистичке студије, али је питање које су студенти поставили било углавном изједначено: како ће се обезбедити равноправност у „такмичењу“ за студирање на терет буџета. Друго питање, са којим су се студенти обраћали Заштитнику грађана јесте спровођење већ поменутог Закључка Владе РС од новембра прошле године. Заштитник грађана предузимао је низ активности поводом притужби, покренуо поступак контроле према појединим факултетима, Покрајинском секретаријату за образовање и Министарству просвете, али се одговор увек тицао мањка средстава, потребе прерасподеле између различитих корисника буџета („колач који треба расподелити је стално исти, а оних који би да од њега добију парче је све више“) и сл. Уколико је ситуација таква, а јесте, Заштитник грађана нема чаробни штапић да проблем реши и да сви буду задовољни.

Постоји ли “највећи” случај у сарадњи са студентима?

Могло би се рећи да је у том смислу највећи случај током прошле године била већ поменута Препорука коју је Заштитник грађана упутио Министарству просвете поводом притужбе групе студената прве године мастер студија са Архитектонског факултета због неблаговременог одређивања квота за студирање на терет буџета Републике Србије. Заштитник грађана је утврдио да је Министарство просвете пропустило да Влади РС достави план предлога уписа студената на академске – мастер студије на високошколским установама чији је оснивач Република. Због тог пропуста Министарства, Влада није могла да донесе одлуку о броју студената. Услед тога створило се стање правне несигурности у погледу права на школовање из буџета, а Архитектонски факултет је то „решио“ тако да је пропусти државних органа свалио на студенте, с тим да ће та средства бити надокнађена када буду

утврђене квоте, али само оним студентима који испуне те накнадно утврђене услове. Успешност ове Препоруке, као акта који стоји на располагању Заштитнику грађана, је да је у року предвиђеним препоруком (петнаест дана), Министарство поступило у свему према упућеној Препоруци.

Најсвежији случај је жалба студената постдипломских докторских студија, стипендиста Републичке фондације за развој научног и уметничког подмлатка, којима је обустављено финансирање за време већ започетих докторских студија.

У поређењу са државним универзитетом, колико Вам се често обраћају студенти приватних факултета?

Највећи број притужби је са високошколских установа чији је оснивач држава, али има и две или три које се односе на приватне факултете. Претпостављам да је реч о врсти проблема које имају само студенти на државним факултетима, јер се највећи број студената жали на рангирање и остваривање права на школовање на терет буџета, а тај проблем не постоји на приватним факултетима, јер тамо сви плаћају школарину. Што се тиче приватних факултета, имали смо случај где смо само могли да саслушамо проблем студената са Медицинске академије US Medical School, и да са њима саосећамо. Наиме, један број је покушао у току студирања да пређе на државни Медицински факултет, када су схватили да њихова установа никако не пролази процес акредитације. Међутим, њихови захтеви за наставак студија на Медицинском факултету су одбијени и ту Заштитник грађана није имао мандат да се меша, с обзиром на Уставом загарантовани принцип аутономије универзитета и с обзиром на чињеницу да упоређивања компатибилности студијских програма спада у стручни рад факултета.

Где се школују будући новинари

ПУНЕ ШКОЛЕ ЂАКА

Да студенти ФПН-а из разних разлога нису задовољни могућностима које факултет пружа говори и податак да чак 60 одсто полазника једне од медијских „академија“ чине управо наши

Аутори: Вишња Вишњић, Никола Стојановић

Србија је земља са највећим бројем новинара у односу на број становника. И поред тога, број факултета, радионица, курсева, академија, школа и школица на којима се обучавају будући новинари је у сталном порасту. Само факултета има дванаест и питај бога колико радионица.

Свако мало члановима Фејсбук групе „ФПН новинарски смер“ стиже порука оснивача групе о томе колико дана је остало до краја уписног рока на Првој медијској академији, те о „специјалним попустима“.

По глави становника

Србија има око хиљаду медија, рачунајући и пиратске. То значи да имамо један медиј на приближно 7.000 становника. У хрватској, на пример, један медиј иде на 17.500 становника.

Да је та кампања уродила плодом говори податак да чак 60 одсто полазника те школе чине управо „наши“. Више практичног рада је оно што студенти виде као предност коју нуде курсеви.

„Мања је група, има више праксе, предавачи су посвећенији и нема много теоретисања“, – каже Ана Жунић, полазница ТВ академије и студенткиња ФПН-а. Тај ужитак кошта 70 хиљада динара оне који нису стипендисти града. Међутим, не „врви“ од праксе ни у свакој медијској школи. Јасна Глишић, студенткиња нашег факултета задовољна је радом Прве медијске академије, али

Попис

Према попису становништва из 2002. у нас има 6.148 новинара и публициста. Од њих је факултетски образовано 56 одсто, а 1 одсто њих има основно и ниже образовање. Једно истраживање Института друштвених наука показује да факултетско образовање има нешто више од половине уредника. Дипломе факултета специјализованих за новинарство има 23 одсто уредника.

додаје да ни ту нема много праксе, јер се рад састоји углавном од предавања познатих новинара. Иако се често студенти новинарства жале на недостатак практичног рада, тога има за оне који заиста желе. На ФПН-у вероватно неће одбити никога ко пожели да постане члан редакције Политиколога, Слушаонице 6 или Јавне одбране.

Жута кућа

Права посластица за све љубитеље таблоидног новинарства, што да не. Медијска школа Офисина нуди својим полазницима ангажман у листовима Глорија, Курир, Ало, Прес, у емисији Магазин ин, те у чувеној Фарми.

Други, нимало лошији мамац новинарских радионица су предавачи – познати наши, али и новинари свих народа и народности бивше Југославије, који вероватно не потежу толики пут за мале новце. Екипа предавача је шаролика: од Ђорђа Вукадиновића, преко Мирослава Лазанског до Драгољуба Жарковића. Из „иноземства“ стижу хрватски новинари Александар Станковић (који печалбари у две медијске школе код нас) и Драго Хедл, те Словенка Маница Јанежич.

„Предавачи су посвећени и у стању су да понове и сто пута уколико нешто није јасно, што није случај са професорима на нашем факултету. Највише ми се свидело што се о свакој теми могло критички разговарати“ – објашњава Јасна Глишић.

Ово не треба да чуди ако знамо да су групе мање, па је много лакше остварити непосредни контакт са предавачем. Иако се ФПН прилагођава неким европским стандардима, не може се рећи да су групе онолике колике би требало да буду, па вежбе често личе на предавања.

Организатори курсева обећавају и посао за већину „курсаџија“. „Скоро 90 одсто полазника добије посао. Најчешће на Првој или у Блицу“, каже за Политиколог Милан Поповић, ПР Прве медијске академије. Питање је колико је ово тачно. У изјави за један дневни лист председница Синдиката новинара Србије Драгана Чабаркапа рекла је да је прошле године отпуштено 2.000 новинара, а да ће ове године бити још барем толико. Пад продаје дневне штампе у првој половини ове године био је 15 одсто, недељника 21 одсто, а пад прихода од оглашавања је 40 одсто. Ако је Поповићева тврдња тачна, утолико горе по оне који курсеве не могу да приуште.

Ипак, ни диплома факултета, ни сертификат радионице не значе ни да ћете наћи посао, ни да сте испекли занат. То зависи од сопственог труда.

ЈБТ

Никада нисам била пионирка. Никада нисам носила мараму и беле доколенице, не знам ни шта је слет, нисам носила штафету. Од скоро сам почела да празнујем за празник рада. Чак сам и купила беџ са петокраком. Али ми се свиђа што живим у земљи у којој су историјске личности Тито и Дража. А да, заборавила сам... живим и у земљи тајкуна, спонзоруша и „хуманиста“...који сигурно нису харизматске личности.

Неки би вероватно прескочили наслов али да не буде забуне, ЈБТ није оно што сте помислили, скраћеница за локалну псовку. То је скраћеница његовог имена. Он је маршал. ЈБТ.

Другови и другарице, осећам моралну обавезу да вас подсетим, подучим оне који нису знали, на чињенице неког давног времена, на особу која је познавала Фидела Кастра, Че Гевару, Хаила Селасија, Елеонору Рузвелт, Индиру Ганди, Никиту Хрушчова... На човека који није био пристојан и меког срца већ диктатор који је веровао да ће живети заувек. Нећу му споменути име и презиме...

Угодно се сместите у ваше студентске клупе и читајте шта је:

Слет је скуп сокола, први пут организован на стадиону ЈНА од 1957. године поводом 25. маја, Дана младости, уз ритуал ношења штафете који је трајао 42 године, од 1945 до 1987. године. ЈБТ је увек уручивана једна штафета на крају слета на стадиону ЈНА.

Плави воз је специјални воз направљен за потребе ЈБТ. Свечани салон са трепезаријом, три апартмана, кухињом, рестораном и посебним затвореним вратима за превоз аутомобила, који су били идеални за ЈБТ уживање. Први пут је прошао 1946. Године, а маршал је њиме прешао 600.000 километара. Краљица Елизабета ИИ је по Југославији путовала овим возом.

Првомајски уранак је заједнички празник свих земаља на којима радничка класа манифестује јединство својих захтева и своју солидарност. Први конгрес интернационале 1889. године

успоставио је овај празник. Првомајски уранак је народни обичај да се ноћ уочи првог маја порани и проведе у природи уз логорску ватру, која је прослава плодности.

Године су прошле пуне мука. Гинуло се за слободу нијемо. Или с пјесмом уместо јаука, **Друже Тито ми ти се кунемо**. Веселје се шири на све стране, сад слободно по земљи идемо. Ал' велике памтићемо дане, Друже Тито ми ти се кунемо.

Голи оток, да не заборавим да споменем злогласни логор југословенских политичких затвореника, неистомишљеника, националиста и стаљиниста где је према проценама било између 40 и 60 хиљада логораша од којих је око 10 хиљада помрло или убијено. Неки крајеви једноставно баш нису имали среће.

Ово време носи многе поруке, да не грешимо и да не заборавимо да један човек сам не може да промени свет, али снап пружа је тешко поломити.

Дајем часну пионирску реч: „Рачунајте на мене“...а могу ли ја да рачунам на вас?

Зачарана другарица

Стрес клипинг

Темплари су увек бранили Косово

Организација Витезова темплара Србије регистрована је крајем прошлог века, док статус Великог приората добија пре седам година. Садашњи заменик великог приора, а некада и сам велики приор у два мандата, Дејан Милековић, у интервјуу за „Правду“ говори о томе ко су заправо темплари, да ли је тачно да су они међу оснивачима НАТО-а, и како ова организација помаже у очувању српске баштине на Косову и Метохији.

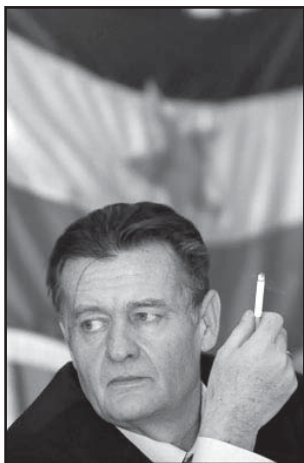
Правда

Спремам протесте и слушајам хард рок

„Политичка ситуација у Србији није промењена већ неколико година. Од јесени 2008. године на политичкој сцени знају се главни играчи, а то су СНС и ДС. Што је дужа власт ДС-а, слабији је њихов рејтинг и позиција, а јача је позиција и рејтинг СНС-а. Остали су, мање-више, све слабији и слабији“, рекао је Драган Шормаз.

Правда

И ми комунисти смо за ЕУ

Циљеви наше Комунистичке партије јесу да вратимо достојанство народу, направимо систем вредности, да помогнемо младима да се школују, старима да се лече, пензионерима да примају пензију и да поправимо све оно што смо изгубили током многих година, каже Јошка Броз, председник Комунистичке партије и Титов унук.

Правда

Заклала мужа после свињокоља

Правда

Снежо, имаш најбојбољи батак

На тениском мечу министарка показала чипку на чарапама. Целокупни утисак поквариле ципеле са излизаним ђоновима.

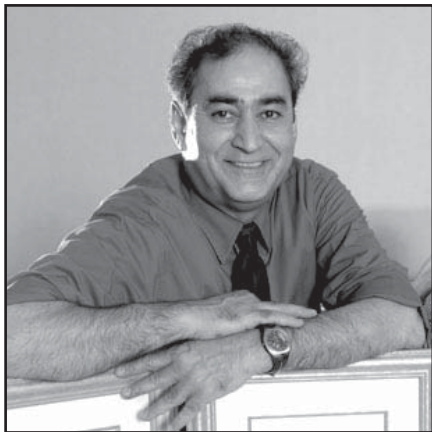
Курир

Веља Илић брине због бурета ракије

Лидер Нове Србије Велимир Илић данас је у парламенту негодовао што због укидања обавезног војног рока неће бити у прилици да отвори буре ракије које је годинама чувао за своје потомке када их буде испраћао у војску

Прес

Велики вођа попио шамарчину

Викиликс открио да је генерал Али Џафари буквално ошамарио председника Ирана Махмуда Ахмадинежада када је овај предложио веће медијске слободе.

Прес

Поцапали се Чанак и Мађари

Две војвођанске странке испрозивале једна другу – Балинт Пастор упитао лигаше шта раде у парламенту, а ови узвратили да је СВМ привезак напредњака

Курир

Марјан окрпио Венди и Бокија

Вечерње новости

Кристијан: Са 17 сам нокаутирао Аркана, шамарао сам Андрију

За себе је рекао да је Робин Худ овог доба, сматра да га полиција мрзи јер је популаран, јер, како је навео, „са сваке робије излази млађи, лепши, јачи и паметнији“. Каже да је у Цркву Светог Марка ишао да пољуби мач Светог Аранђела. Говорио два и по сата углавном се бавећи друштвано-социјалним проблемима у Србији.

Курир

Младић је био прави Казанова!

Ратко Младић (68) у младости је био прави заводник, а девојке су се утркивале коју ће пре да погледа. Волео је да иде на забаве, а и да му се на увце запева добра песма

Ало!

ПЕТСТО ГОДИНА, И „1001 НОЋ“!

Може ли се извршити исламизација Срба посредством турских серија?

Јелена Ђокић (25), сваког радног дана у осам увече, са нестрпљењем очекује шта ће се решити, догодити и закомпликовати у новој епизоди турске серије „1001 ноћ“.

Аутор: **Сандра Радовановић**

За разлику од латиноамеричких теленовела ове турске серије делују толико стварно и истинито да имам утисак да се дешава негде у комшилуку. Приче јесу сурове, али има пуно љубави, романтике, нежности, поштовања у породици, морала, а чини ми се да се то овде, код нас, одавно заборавило.“ – објашњава Јелена.

Верна гледатељка није једина. Од почетка емитовања све је више оних који чекају нову Шехерезадину причу. И тако... хиљаду и једну ноћ. У периоду од сат времена, у којем се емитује серија „1001 ноћ“, гледаност Прве српске телевизије расте за 24%.

„Одлична глума, квалитетна продукција и одличан сценарио су одлике ових серија и разлог што смо разматрали и уврстили ове серије у нашу програмску шему“. – потврђује Александар Марјановић, уредник филмског и серијског програма Прве.

Ипак, ко је могао да предвиди да ће прва емитована турска серија „Шехерезада“, како већина зове ову серију по имену главне јунакиње, бити тако позитивно прихваћена? И има ли то, можда, неке везе са тим што су нам далеки преци измешали крв са народом са подручја одакле и долазе ове серије, објашњава Драгана Демић, новинарка и некадашњи предавач социологије: „Прихваћеност турских серија има везе са сличним менталитетом у неком другом погледу и са сличним земљама. Уби нас 500 година заједничког живота. Не постоји велики број породица које немају турску крв, то је, наравно, било неминовно. Управо нас то и привлачи – њихова музика прија многим, њихова размишљања су слична нашем, а имамо и веома сличан, у неким тренуцима чак и исти темперамент. Доказ да смо помешани јесте физиономија,

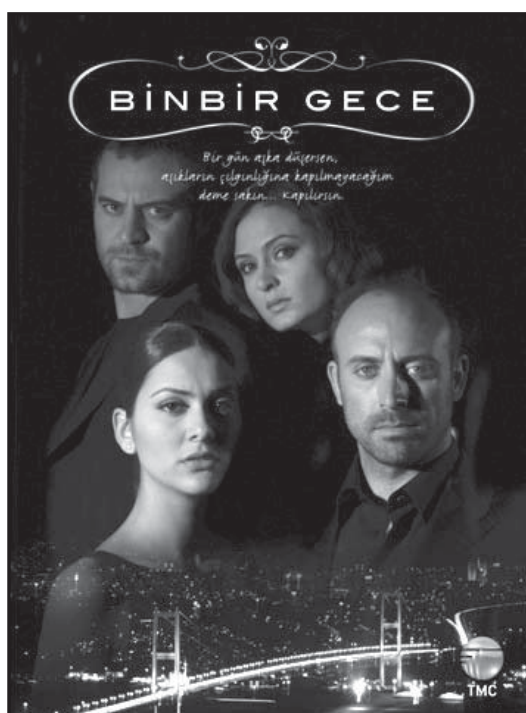
Испаштаћеш због овог греха!

Обе серије се готово не дотичу исламске вере. Нема религиозних ритуала, праксе, богомоља, молитви, поступака који би указивали на религиозност протагониста, осим у неким случајевима који су и код нас уобичајени („Испаштаћеш због овог греха“ и сл.).

„Турско друштво је приказано као савремено лаичко друштво чији припадници живе модерним и динамичним начином живота. То је нарочито видно у серији „1001 ноћ“ која је очигледно била скуп пројекат намењен стварању позитивног и европског имиџа данашње Турске, каква она у многоне и јесте“ – каже др Мирјана Марковић, доцент на Катедри за оријенталистику на Филошком факултету у Београду, која прати две турске сапунице.

слични носеви, тамне очи, црна коса. Зар Словени нису плави?”. Она коментарише даље гледаност ових серија и прави паралелу са латиноамеричким. Приказује се претерана патња човека, затим нагли и велики успех у љубави и у послу. За сваког по нешто.

„Човек се препознаје у тим тужним судбинама сиротана из великих градова или највише из провинције. То је оно што људе привлачи, нада да ипак није све тако страшно и да можда и они једног дана остваре своје жеље. Наравно, многи од нас су свесни да је све то само „млаћење празне сламе“ и уљуљкивање које заиста никоме није потребно. Веома често жена сама одгаја дете, за које отац не зна или не жели да зна, што је веома чест случај у данашњој Србији, па је и то један од примера велике гледаности.“ – истиче Драгана Демић.

Онур и „1001“ прича

Халит Ергенч, свима познатији као Онур из серије „1001 ноћ“, пре месец дана је боравио у Хрватској. Наиме, популарни глумац је снимио рекламу са Маријаном Микулић, колегицом из Хрватске, за трговински ланац „Конзум“ (у Србији ланац мегамаркета „Идеа“), који је у власништву Ивице Тодорића, по многима највећем тајкуну Хрватске. Рекламна кампања се одвија постепено, у виду прича у вези са Онуrom.

Јесмо ли ми онда заиста више Турци, но што смо Срби? У то не верује др Иван Ковачевић, етнолог: „О томе нам више може рећи „Мајн кампф“, а данас не постоји ниједан озбиљни научник који ће прихватати да постоји било каква веза између физичких црта лица, облика тела, боје косе и боје коже са једне стране и било које културне карактеристике са друге стране. То је заправо вододелница која дели науку од расистичких и других биологистичких, ненаучних теорија (и опасних пракси)“.

Да јесмо Срби гарантује историја, вера, обичаји, традиција, држављанство. Али, да нас путеви нешто чешће воде у Турску, и то, баш случајно, откад се приказују поменуте популарне серије, потврђује и повећана потражња за туристичке дестинације у Турској.

„Приметила сам благи пораст интересовања за Истанбул. Најчешће су наши путници заинтересовани за изразито туристичку посету (то се гледа по броју реализованих излета на лицу места), али има и оних који искористе повољну цену аранжмана те одлазе у Истанбул ради обављања неког свог посла. Структура путника је шаролика, од студената до пензионера. Од октобра ове године, примећујем већи број особа женског пола на аранжманима.“ – објашњава Сандра Поповић, менаџер Турског департмана у туристичкој агенцији „Контрики Травел“.

Намеће се питање – је ли то због продорно плавих очију романтика Онура, који изазива вртоглавицу као у реклами, која се „свеже“ приказује на ТВ– у ових дана?

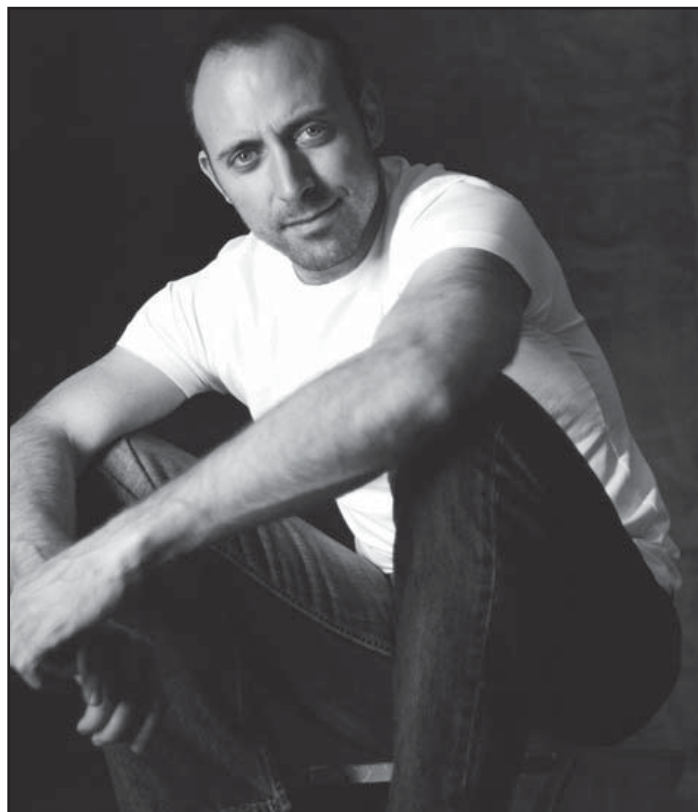
Ипак, можда ће они верни пратиоци сваке епизоде проговорити турски језик? Број студената који уписују турски језик на Филолошком факултету одређен је уписним квотама и не може се повећавати због популарности серија. Могуће је да су неки неопредељени добили идеју и жељу да студирају турски језик, књижевност и културу.

„У перспективи, приказивање турских серија и евентуално филмова учиниће Турску и Турке бли-

жим просечном грађанину Србије и тиме може допринети већем интересовању за студирање турског језика. На исти начин доприноси и превођење књижевних дела са турског језика. На пример, у последњих десет година објављено је више превода са турског него што је учињено за више деценија у 20. веку. Мислим да ће се тај тренд наставити и да ће се турски језик све више учити, али не само због улоге ТВ– серија, већ и због других околности и економске и културне сарадње између Србије и Турске“. – каже др Мирјана Марковић, доцент на Катедри за оријенталистику Филошког факултета у Београду.

Неки тренд гледања популарних турских серија сматрају исламизацијом. Некима је то неизводљиво, јер је „за то потребна нека јача сила, а ово су само безопасне серије“. О њој говоре и као о „успаванки за мучене“ Србе. Како год било, док једни не трепћу гледајући серију, а други пребацују на други канал чим она почне, Александар Марјановић, уредник серијског програма Прве најављује „Трудимо се да гледаоце изненадимо новим серијама, али тек ћемо да објавимо о којим серијама се ради кад буде време за то“.

У овом, нашем Самарканду довитљива везирова кћи, Шехерезада, другим краљевима прича нове догодовштине. Сећате се Приче о Синбадовим путовањима, Али Баби и 40 разбојника, Приче о Аладину? Можда је ова коју гледате само једна од њих. Нове ће тек бити испричане, како рекоше на „Првој“. До тад неизвесност расте, серије се гледају, а краљ Шахријар и даље пажљиво слуша.

Почетак 2010. године обележио је...

ДАН КАДА ЈЕ ЗЕМЉА ДРХТАЛА

Сантјаго. Седмомилионска престоница Републике Чиле. Тачно је 3 сата и 33 минута после поноћи. Град углавном спава...још само минут! Тачно је 3 сата и 34 минута...

Аутор: Милош Лазивић

Последњи викенд летњег распуста. Тутњава, ломљење стакла, пуцање зидова и један од урођених страхова – померање тла под ногама – пренули су из сна милионе Чилеанаца. Регион Био Био и град Консепсион (око 500.000 становника), некадашњи главни град Чилеа и универзитетска престоница, били су 91 километар удаљени од епицентра. Иако се налази чак 325 километара од извора, земљотрес, јачине 8,8 степени Рихтерове скале, погодио је и Сантјаго.

Сара Симовић је рођена у овом граду и првих петнаест година је живела тамо. Тог 27. фебруара била је са својим родитељима и братом у стану. Тај дан ће памтити целог живота. Као и тренутак када је осетила да губи тло под ногама.

– То је био први пут у животу када сам помислила да стварно могу да нестанем! Ово осетити је, на почетку, као да почињеш да се бориш. Гледаш да се снађеш. А онда... тек после земљотреса креће страх.

За разлику од Хаитија, инфраструктура која је грађена у Чилеу била је отпорнија на земљотресе. Према прописима, сви грађевински објекти захтевају материјале попут гуме и такав архитектонски дизајн који ће зграде учинити савитљивим, како би се клатиле, уместо да се руше. Упркос томе, зграде су падале као куле од карата. Поједине болнице су морале због оштећења да буду евакуисане. Током потреса, који је трајао готово минут и по, у граду је срушено на десетине зграда, град је остао без струје, а становницима Сантјага се више није остајало код куће.

– Најбитније је било да у том моменту сви изађу из куће или зграде. А када се изађе на улицу, људе обузима невероватна паника. Неки плачу, неки зову телефоном своје...Три сата нисмо имали струје...

Али, нестанак струје није био највећи проблем. У квару су биле и телефонске линије. Шест сати након земљотреса сви су били на улици и одсечени од света.

Према саопштењу америчке свемирске агенције НАСА, нови дан се због потреса скратио за 1,26 микросекунди. Разлог тога је померање Земљине осе услед јаког земљотреса. Према Сариним ре-

Чиле има 16,6 милиона становника и највећи је произвођач бакра у свету. Земљотреси нису реткост и дешавају се једном годишње. Један од најразорнијих, јачине 7,8 степени, десио се 1939. године и однео је 28.000 живота.

чима, мало ко се обрадовао незнатно бржем свитању, јер је сутрашњи дан изгледао лошије од претходне ноћи.

– Тог дана се није производио хлеб. Људи су се борили за храну, обијали радње... Сви су били у паници, јер се није знало да ли ће имати нечега за јело тог дана. Целокупна производња је престала у тих минут и по.

Тадашња председница Чилеа Мишел Бачеле је смиривала успаничени народ. Најважније је било остати прибран, колико год је то било могуће. У складу са проглашеним ванредним стањем, грађани су добили инструкције.

– Нису смели да се користе лифтови. Ионако их нисмо користили наредних пет дана. Требало је ићи само степеницама. Речено нам је да у случају потреса станемо испод рама од врата, или испод стола. Још једна инструкција је била да се гледа у лампе и лустере, јер су они један од најбољих показатеља земљотреса. Исто тако је саветовано да се не краде...

Међутим, око 200 затвореника је искористило прилику да побегне из затвора чији се зид срушио. Паника је још више порасла, као и степен криминала. После земљотреса је у целој земљи уведен полицијски час, али крађе је било на сваком кораку. Сара, као и већина њених суграђана, није имала миран сан...

– Спавали смо у патикама, јер никад се не зна када треба да се изађе, или да се стане у рам од

Није било пријатно у Сантјагу: Сара Симовић

Према подацима прелиминарних мерења станица за глобално позиционирање, после земљотреса који је 27. фебруара погодио Чиле, град Концепсион је померен за 3,04 метра ка западу.

врата. Били смо обувени и спремни. Све неопходно нам је било на дохват руке: мобилни, паре, пашош...

Земљотрес у Чилеу био је 500 пута јачи од потреса на Хаитију. Процењена штета прелази цифру од 15 милијарди долара, што износи од 10% до 15% укупног домаћег бруто производа, како се наводи у саопштењу компаније Еквекат Инк. Неколико градова је сравњено са земљом. Ипак, за кратко време Чилеанци су једни другима притекли у помоћ...

– Оно што је мене одушевило код Чилеанаца је њихов Телетон! Ради се о томе да је за два дана свако донирао одређену суму новца на рачун за помоћ настрадалим од земљотреса, тако да су успели да сакупе дупло више средстава него што су хтели.

Најјачи земљотрес који је икада забележен у свету десио се пре тачно пола века. Занимљиво је да је епицентар био у истом делу Чилеа као и 2010. године. Тада, 22. маја 1960. године, имао је јачину од 9,5 степени Меркалијеве скале, усмртио је 1.655 људи, а око два милиона оставио без крова над главом. Од цунамија проузрокованог овим потресом било је жртава и на Хавајима, Филипинима и у Јапану.

Према подацима до којих су дошли чилеански и амерички научници, Сантјаго је од силине земљотреса померен за 27,7 центиметара ка западу. Након главног уследило је још 268 потреса. То је било довољно да главне саобраћајнице и аеродроми буду у прекиду. За лет у мирније крајеве требало је много стрпљења...

– Постоје три моста која спајају тај део Сантјага са аеродромом. Два су се срушила. Што је најчудније, писте су остале у добром стању. Али, део за међународне летове је био уништен, кров је пропао. Зато смо десет дана чекали да се то поправи. Након тога смо буквално изашли из шатора и ушли у авион.

Иако спада у категорију разорних, земљотрес који је почетком 2010. године погодио Чиле није изазвао исто тако разоран цунами. Иако је Француска Полинезија страховала од великих таласа, највиши су достигли тек 1,8 метара и били су на отвореном океану. Међутим, на копну је владао

Долазак у Сантјаго, јануар 2010. године

прави хаос. Чилеанска влада је брзо реаговала, па је око 15.000 војника помагало угроженима. Али, оно што је пружало највећу помоћ била је солидарност...

Један од најразорнијих земљотреса у последњој деценији остао је у сећању Паулини из Сантјага: – Силазак низ степенице био је као преко рампе од брода који се љуља до буке предмета који падају свуда околу и стакла које се ломи. Одлазак до дворишта је као ходање по воденом кревету. Тутњава, ломљава, све се љуља... А онда тишина. Ништа се не мрда. Ако никад нисте искусили земљотрес, сматрајте се срећним. Ово је најгора ствар коју природа може да вам уради.

– Одмах су сви прискочили у помоћ! Студенти, омладина... то је било невероватно! Одмах се ишло у камионе, у помагање. Било је издато упозорење и за цунами, па је много њих било ангажовано на тражењу угрожених. Много људи је нестало...

Према последњим подацима, 28. фебруар није дочекало 708 људи. Тачан број погинулих вероватно никада неће бити познат.

Живот у Сантјагу се нормално одвија. За сада... Тачно је 6 сати мање него у Београду...

Рихтерова скала одређује снагу земљотреса у хипоцентру (тачка у унутрашњости Земљине коре у којој настаје земљотрес и из које се концентричним круговима шири до места удара на површини) и има 8 степени. **Меркалијева скала** показује рушилачку снагу земљотреса на површини у епицентру (вертикална пројекција хипоцентра на Земљиној површини) и има 12 степени.

Меркалијева скала има 12 степени:

1 – Људи не осећају никакво подрхтавање.

2 – Неки људи осећају ако су у стању мировања или на вишим спратовима зграда.

3 – Многи људи, ако су у затвореном простору осећају подрхтавање. Висећи објекти (нпр. лустери) се љуљају. Људи на отвореном не примећују

4 – Већина људи, ако су у затвореном простору осећају подрхтавање. Висећи објекти се љуљају. Звече тањери, прозори и врата шкрипе

5 – Скоро сви примећују подрхтавање. Они који спавају – буде се. Врата се отварају, посуђе пада, слике на зиду се љуљају. Мали предмети се померају или преврћу. Дрвеће може да се љуља, течност се прелива из отворених посуда.

6 – Сви осећају потрес. Људи имају проблема са ходом. Предмети падају са полица. Слике падају са зидова. Намештај се помера. Пуца малтер. Дрвеће се тресе. Мање штете на лоше сазиданим кућама. Нема структурног разарања.

7 – Људи имају проблема са стајањем, Возачи осећају да им се возило тресе. Неки намештај пуца. Слабије везани црепови падају са крова. Оштећења су мања до средњих на квалитетним објектима. Значајна на старим објектима.

8 – Возачи имају проблема са управљањем. Куће се руше. Високе структуре као солитери и димњаци се љуљају и могу да се сруше. Добро саграђене зграде трпе озбиљна оштећења. Стабла се ломе. Ниво воде у бунарима се мења.

9 – Добро грађени објекти имају озбиљна оштећења. Подземне цеви пуцају. Земља пуца. Резервоари имају тешка оштећења.

10 – Већина кућа је оштећена. Неки мостови се руше. Бране су тешко оштећене. Раде велика клизишта. Вода се прелива на обале река, језера, канала. Железничке шине се деформишу. Земља пуца на више места.

11 – Већина кућа се руши до темеља. Неки мостови се руше. Велике пукотине на земљи. Железничке шине значајно савијене.

12 – Скоро све је уништено. Објекти лете у ваздух. Земља се покреће у виду таласа. Велике стене се померају.

*извор: www.википедиа.орг

Тресао се цео регион – престоница и други највећи град Чилеа

БУДИМПЕШТА – КРАЉИЦА ДУНАВА

Дела врхунске архитектуре, домаћи говеђи гулаш и добош торта налазе се на само 370 километара од Београда

Ауторка: Ирена Хаџиомеровић

„Водила ме куд је хтела, добар сам ја гост Верешмрти, Цитадела и Ланчани мост, завејани Трг Хероја, где пожелех да је моја и да увек буде као тад...”

Цифре не лажу

Број становника: око 1.721.550
Површина: 525 квадратних километара
Језик: мађарски
Вероисповест: већином католичка
Валута: форинта (ХУФ)

Слабо диваним Маџарски

Jó napot – Добар дан
Viszlát – Довиђења
Köszönöm – Хвала
Mennyi az idő? – Колико је сати?
Sajnálom – Извините
Nem beszélek magyarul – Не говорим мађарски

Ове стихове Ђорђе Балашевић је написао о једној љубави у граду који га је очарао – Будимпешти, главном граду Мађарске. Није ни чудо, јер овај град, од кога Београђане дели само 5 сати пута, има толико тога да исприча и о историји и о садашњици наших суседа Мађара.

Одмах по доласку у Будимпешту упознајем се са њеном занимљивом прошлошћу. До 1873. године, заправо је била подељена на два града – Будим на западу и Пешту на истоку, између којих је протицао Дунав. Те године ова два града су спојена и данас представљају политички, културни и индустријски центар Мађарске. Ове просторе насељавали су различити народи, Римљани, Монголи, Турци, Аустријанци, а из сваког од тих периода сачуване су грађевине као сведоци. Крећем у целодневну шетњу градом, од које ће ме сигурно болети ноге, али ће глава бити богатија за много јединствених слика...

Прва тачка на мојој рути је Трг Хероја – место које одаје почаст прошлим ратовима и њиховим вођама, чије су статуе постављене у два полу-

круга на крају трга. Пространи плато краси 14 фигура краљева и истакнутих личности као што је краљ Иштван Први, који је донео хришћанство у земљу.

Овде сазнајем да је мађарско име Иштван еквивалент нашем Стефану, па закључујем да је један мој другар а његов имењак управо зарадио надимак који му се неће допасти.

Са трга се возим градским аутобусом, који је на моје изненађење у лошијем стању од наших возила ГСП-а. Додуше, гужва је мања, јер је овде бицикл уобичајено и популарно превозно средство. Прелазим стари Ланчани мост, прву везу између Будима и Пеште, изграђену у 19. веку. Отварањем моста започето је доба Будимпеште као метрополе. На једном крају налазе се фигуре лавова, а легенда каже да је архитекта био толико посвећен изградњи овог моста, да је извршио самоубиство када је схватио да је заборавио лавовима да направи језике и да његово дело није савршено. Ех, да нам је један такав да га упослимо на реконструкцији Газеле...

Мост ме води до Рибарских бастiona, мог фаворита међу будимпештанским знаменитостима. Овај комплекс грађевина готског стила настао је 1905. године и састоји се од седам кула, од којих свака симболизује по једно мађарско племе које је населило те просторе. Куле изгледају као из филма Волта Дизнија, а најлепши поглед на град пружа се управо одавде. Примећујем колико Мађари воде рачуна о речној обали – нема сплавова, ђубрета, шеталишта су сређена и приступачна. Као да сам пред неком страном реком, а не оним истим, нашим Дунавом.

Тамо, преко воде, угледам како скоро нестварно стоји Парламент. Зграда у неоготском стилу простире се дужином од 268 метара и тиме чини једну од три највеће зграде парламента на свету, која такође садржи више од 20 километара степеница и 691 собу. Дан данас се у њој одржавају редовна заседања. Задивљена сам симетричношћу грађевине, до те мере да се заиста трудим да изговорим њено име, али безуспешно. Országház... Országház... Можете ли да ме кривите?

Након мало језичке гимнастике и много, много корака, доспевам у Улицу Ваца, примамљиво одредиште за оне који воле шопинг. Ово је главна пешачка зона града (у доста детаља слична београдској Кнез Михаиловој), у којој се налази доста бутика, продавница, ресторана и кафића. Цене у Мађарској су нешто ниже него код нас, па користим прилику да једем и констатујем да једино за шта сам још способна јесте да се испружим у кревету.

Након читавог дана пешачења (морам да напоменем да се веома слабо сналазим са мапама) стижем у свој хотел и потврђујем претпоставку коју сам имала пре поласка на пут – овакав град је немогуће обићи од јутра до мрака. Толико места је остало непосећено, али главни задаци су испуњени: видела сам најпознатије дестинације, појела парче традиционалне мађарске торте, направила неколико прелепих фотографија. А романтично крстарење Дунавом? Ух, то остављам вама. А можда се вратим још који пут... Сигурно.

ПЛЕС КАО НАЧИН ЗАВОЋЕЊА

„У бурлески се не истиче физичка лепота и савршенство изгледа. У њему свака жена са својим облицима, различитом грађом и обликом тела најзад има прилику да се осети привлачном и вредном пажње и да на тај начин искаже себе“, каже Ивана Марковић, професорка бурлеске у Србији.

Аутор: Јована Пантовић

И зазовни и атрактивни плес, у којем жена ужива при сваком покрету, осећа се привлачном и чаробном, јесте бурлеска. На овим просторима се појавио релативно скоро, учи се у току курса који траје један до два дана и могу га похађати жене независно од година старости.

• Откуд бурлеска у Београду и Србији уопште?

Била сам као гледалац на првом курсу бурлеске у Милану и тамо сам видела нешто што ме је привукло, потпуно сам и драстично променила мишљење и став о самој себи. Жене свих годишта, облика, грађе су подједнако уживале у себи. Открила сам жену у себи какву до тад нисам испољавала. Одлучила сам да поделим ово умеће са нашим женама. Оне су грубе и снажног су израза. Ово је пионир-

Све је почело овако

У 19. веку у САД и у Великој Британији, бурлеска је била чин којим се пародирао свет, његове навике, доколице аристократије и богатих индустријалаца како би се забављали они мање богати. Бурлеска локали Бродвеја приказивали су за то време веома смеле спектакле који су касније прерасли у масовни феномен и потпомогли да се публика „пробуди“. Основне линије приче су постајале све шкатљивије, задржане су комичне нумере, повећано је присуство женског персонала и смањена је гардероба.

ски покушај да жене које желе да поново оживе у себи еротични и сексипилни део своје личности, који можда никад раније нису ни осетиле на прави начин. Бурлеска је у Србији присутна од децембра 2009. године.

• Колико је интересовање за овај плес у Србији?

За сада је то само скромни почетак. Као и сваки ентузијаста задовољна сам постигнутим резултатом. Пре годину дана на први курс пријавиле су се четири жене, сада је интересовање порасло и на сваком курсу има преко двадесет жена. Пре годину дана, на првом наступу је било сто тридесет људи који су платили да виде наступ играчица из Лондона, а сада је број посетилаца једног спектакла око 400 особа у истом простору. Ускоро ћемо морати да организујемо наступе у клубовима већег капацитета.

• Са којим модерним плесом се бурлеска може упоредити?

Мислим да донекле може се пореди са трбушним плесом, али само по покретима бокова, рамена и груди. Све остало је јако различито. Трбушни плес потиче из културе која је снажно обележена покорношћу жене и њеном инфериорном улогом у друштву, док је бурлеска рођена у нижим слојевима средње класе која је одлучила да се шегачи на рачун

Тако се то тамо ради

Ван Србије, бурлеска је почела да се вртоглаво шири пре 10 година. Првенствено у Великој Британији, одакле је и потекла. Тамо сваки већи град има најмање три клуба у којем се сваке вечери одвијају наступи. Из Велике Британије је по Европи почело да се шири ка Француској, Италији, Балкану, а ускоро ће се организовати и први наступи у Шпанији. У Италији је Бурлеска присутна задњих 5 година и хиљаде Италијанки, посебно у Милану, и Риму, прошле су кроз курсеве бурлески.

такозване „више класе“, односно аристократије, па је, самим тим, много одважнија у наступу.

• Шта је са мушкарцима? Каква је њихова улога у свему овоме?

Њихова улога је, рекла бих, пасивна. Они свакако уживају и лудо се проводе посматрајући жене које уживају у себи и које су свесне своје женске моћи коју живе на посебан, смео и шаљив начин. Жена у бурлески обожава што може да буде истовремено смешна и еротична и тиме постаје ослобођена свих могућих и немогућих комплекса. Дакле, мушкарци уживају у женама.

• Зашто курс не траје дуже од једног дана?

Курс траје само један или два дана (интензиван викенд), зато што код нас још увек нема професорки бурлеске, као ни играчица. Професорка долази из Лондона, где живи и држи часове током целе године, рецимо, једном недељно сат и по, док се овде још увек не могу организовати курсеви тог типа, јер не постоји предавач. Но, ускоро ће се, захваљујући наступима и викенд курсевима, оспособити и неколицина наших жена и девојака за улогу професорки.

„ДРУШТВЕНА МРЕЖА” ПРИКУПЉА СВЕ ВИШЕ ПРИЈАТЕЉА

Нови Финчеров филм није изневерио очекивања публике јер се поред приче о настајању најмасовније виртуелне заједнице на свету, ухватио у коштац са главним проблемом умрежене генерације – социјалном отуђеношћу

Аутор: Маријана Асановић

Режија: Дејвид Финчер

Улоге: Џеси Ајзенберг, Ендрју Гарфилд,
Џастин Тимберлејк

Гладијаторска борба за права на интелектуалну својину у информатичком свемиру главни је концепт најновијег филма „Друштвена мрежа“, редитеља Дејвида Финчера. Пажња! Пре него што почнете да замишљате дуеле ласерима у римској ариени имајте на уму да је ово ипак само прича о томе чији је заправо Фејсбук и да ли ловорике увек покупе прави победници. Хоћете ли после гледања отићи на Фејсбук и „лајковати“ филм или једноставно на „зиду“ написати да вас није одушевио, зависи само од тога каква сте очекивања имали. Оно што не можете да оспорите је чињеница да ћете упркос томе што вам је крај унапред познат, остати приковани за седишта пуна два сата.

После финансијског дебакла у свом претходном пројекту „Необична судбина Бенџамина Батона“, Финчер се одлучио да овога пута одигра на сигурну карту. Не само да ће корисници Фејсбука (њих је у овом тренутку преко 500 милиона) отићи да погледају филм, већ ће и сви они „хејтбуковци“ имати жељу да га виде, не би ли пронашли објашњење за лудило које се умрежено шири планетом.

Међутим, без обзира на позитивне критике које је побрала, Финчерова „Друштвена мрежа“ свакако није филм који може да се пореди са његовим визионарским делима попут „Седам“ и „Борилачки клуб“. Нема у њему ни оног редитељског перфекционизма који нам је понудио у још једној, по истинитом догађају снимљеној причи, „Зодијаку“. Ипак, то што нема препознатљивих финчеровских елемената, не значи да му се квалитет може оспорити.

Радња филма једноставна. На почетку се појављује интелигентан, у исто време арогантан, Марк Зукерберг (Џеси Ајзенберг) којег девојка оставља, како сама каже, „не зато што је штребер, већ зато

што је млакоња“. Тај моменат покернуће лавину догађаја који ће довести до настајања данас нејвеће друштвене мреже.

И док с једне стране Фејсбук расте и спаја свет на једном месту, у исто време гледамо како раздваја све оне који су учествовали у његовом стварању.

Финчеру и једнако поштованом сценаристи Арону Соркину као изворни материјал је послужила књига Бена Мезрика „Случајни милијардери“, у чијем стварању је Зукерберг одбио да учествује. Упркос некооперативном Зукеребргу, Соркинов сценарио је јасан, приступачан, довољно духовит и чини се да му није намера да унапред некога свесно осуди.

Филм је успео да оствари више својих циљева. Пре свега направио је галерију добро изграђених ликова.

Поред Џесија Ајзенберга, за чију улогу је већ почела лицитација око номинације за Оскара, ту је и лик срачунатог оснивача Напстера Шона Паркера којег изванредно глуми поп-звезда Џастин Тимберлејк. Ово не би требало да чуди јер је добио похвалне критике и на претходна два филма у којима је остварио епизодне улоге.

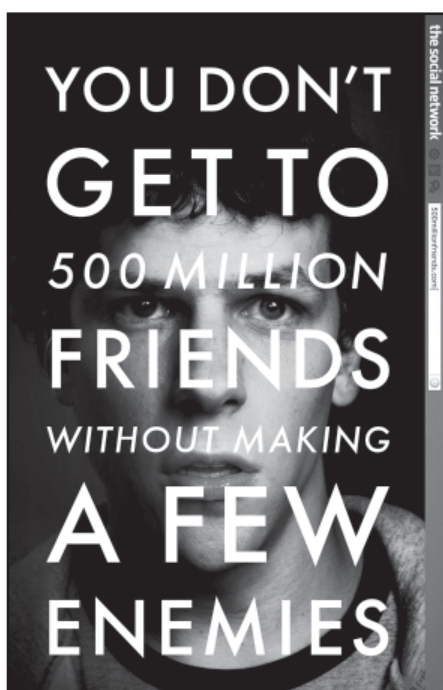
Друштвена мрежа приказује кључне догађаје у рођењу Фејсбука али истовремено истражује мутне радње које постоје тамо где је „уплетен“ концепт интелектуалне својине.

У једном тренутку млађани милијардер на оптужбе да је украо идеју одговара реченицом „Дечко који направи лепу столицу не дугује новац свакоме ко је икада направио столицу”.

Стављањем акцента на то чији допринос неком изуму би требало да буде највише вреднован, Финчер је избегао монотонију приче која га не би заобишла у случају да је догађаје хронолошки отпратио.

Филм вас тера да размислите да ли је Зукерберг украо идеју за Фејсбук док у исто време држи пажњу временским скоковима који приказују први чин новог века.

Тагујте пријатеље, пошаљите захтев, поставите статус и правац у биоскоп да одгледате филм.

ЈЕДИ, МОЛИ, ВОЛИ

Рушевине су пут ка трансформацији, ка напретку. На месту рушевина имамо прилику да саградимо нешто ново, што ће бити боље од претходног. Гради се са искуством пораза и победа прошлог доба.

Аутор: Милица Пајић

Режија: Рајан Марфи

Улоге: Џулија Робертс, Џејмс Франко, Хавијер Бардем, Били Крудуп, Виола Дејвис

Филм Једи, моли, воли, рађен по истоименим мемоарима америчке списатељице Елизабет Гилберт, јесте егзистенцијалистичка драма која говори о потрази једне тридесетогодишње Американке за срећом. У непрестаној тежњи да игра улогу успешне супруге, пословне жене, протагонисткиња (Џулија Робертс) је почела да губи сопствени идентитет.

Овај филм представља Елизабетино суочавање са пропалим браком, пропалом везом и уну-

трашњим незадовољством. Ово је разлог због којег она одлучује да се упуту на путовање кроз три земље: Италију, Индију и Индонезију.

Режисер Рајан Марфи Италију представља превише бајковито, готово идилично, као земљу уживања, ленчарења, хедонизма, отворених и топлих међуљудских односа.

Лиз се у Италији препушта чарима хране, пића и италијанског стила живота, „слатко је не радити ништа“, који је давно заборавила борећи се за своје место под њујорским капиталистичким небом.

Њена следећа дестинација је Индија. Она је у филму приказана из суровијег, реалнијег угла, као земља пуна сиромаштва, инсеката, просјака, прашине. Богатство религијског живота у Индији режисер нам дочарава приказујући нам индијске храмове и снагу заједничке молитве у којој људи, као и протагонисткиња, проналазе свој мир. Елизабет се у овој земљи учи медитирању и вештини бирања мисли, помоћу које остварује свој унутрашњи мир. Индонезија и плаже Балија су њено последње одређиште, где покушава да нађе равнотежу између задовољства и духовног. Осим тропских лепота камера бележи сиромаштво и свакодневну неизвесност тамошњег друштва. Беда Индонезана је осликана кроз животну причу самохране мајке која је, да би задржала ћерку поред себе, морала да прода све што има.

У Индонезији Лиз упознаје Филипеа, кога глуми Хавијер Бардем. Тако долазимо и до љубавне приче, незаобилазне у данашњим филмовима и књигама које теже ка загарантованом профиту. Романса која настаје између Лиз и Филипеа представља највећи изазов за главну актерку филма.

Да ли још један покушај остварења у љубави значи рушење свега што је до тада створила?

Филм је пун кардова којим доминирају јарке боје, које маме и најнезаинтересованијег гледаоца. Глумачка екипа је солидно одрадила свој посао. Велика замерка филму је да представља још један од такозваних глобалних, крајње једноставних рецепата за срећу. Иако филм има низ комерцијаних момената, као што је и неизбежни happy end. Ово је филм за све узрасте и филм у коме свако може пронаћи делић познате приче: Једи, моли, воли.

SEOUL ENDURES LIFE UNDER THE GUN

Seoul is a metropolis that lives in the gun sights of North Korea, one of the most dangerous states on the planet and just 40 miles (64 kilometers) north of downtown, yet Seoul residents have learned to live with the threat.

On the surface, Seoul, the capital of economic powerhouse South Korea, is one of the most impressive cities in East Asia: Sprawling and prosperous, hi-tech and self confident.

In recent years, North Korean provocations — nuclear tests, missile firings, naval clashes — have been more a subject for conversation in barbeque restaurants and late night pubs than lifestyle changers.

Financial markets are barely moved by the latest threats; nobody is digging bunkers among their backyard kimchi pots. A blasé attitude has infiltrated the public consciousness after six decades of living with the North.

The sight of columns of smoke rising from an artillery strike sent a frisson of real fear through this city of 12 million. It was the first such attack since the Korean

War ended at midnight, July 27, 1953, and Seoul itself lies in range of massed, long-range North Korean artillery dug into the Demilitarized Zone.

Streets were jammed with traffic, as the news broke and people headed home to join families. Companies sent emails urging staff to remain calm. A European diplomatic dinner was half empty, as invited government officials on stage two alert — one being the lowest level, four being war footing — were obliged to remain at their stations.

The 20th century Korean War lasted three years and killed — estimates vary — between two and four million. A 21st century Korean War is likely to be shorter but, with Pyongyang possessing nuclear weapons, even deadlier.

And while Seoul in 1950 was a city that few people in the wider world had heard of, modern Seoul has tremendous international relevance as the capital of the world's 13th largest economy. Were it to come under artillery or nuclear attack, the tsunami that would sweep through global financial markets could be devastating.

Thehindu.com

KOPI LUWAK: INDONESIA'S RICH CUP OR 'CRAPPUCCINO'?

If you are a coffee lover you might be tempted to pay for a cup of the most expensive coffee in the world. Indonesia's velvety tasting brew, Kopi Luwak, gives new meaning to rich coffee. It can cost up to \$50 per cup.

The supply is very limited in the world that makes the price is very expensive," Kopi Luwak brand managing director Henry Fernando said.

The reason the supply is limited has to do with how the beans are initially processed. Just a warning here, it isn't pretty.

Kopi means coffee in Indonesian and Luwak is a wild Asian palm civet, a furry creature that looks like a cross between a cat and a ferret. The civet climbs the coffee trees to find the best berries, eats them, digests the berries and eventually out comes the coffee beans in its stools. Farmers then pick up the civet droppings and take the beans to a processing plant. Something about the gastric juices in the civet's stomach gives Kopi Luwak its unique flavor.

At a Kopi Luwak Café in Jakarta the staff brings out a gold-lined cup, a hot thermos of water and vacuum packed sealed package of the Kopi Luwak. The package is opened and poured into the cup and then the

hot water is poured in. It is stirred and then covered. You have to wait two minutes before sipping it. Kopi Luwak's growing popularity and the way its made has run into trouble. It has been given some nasty names such as "crappuccino" and inspired two of Indonesia's main Muslim organizations to consider putting a fatwa on it because the process appeared to be ritually unclean.

Peoplepets.com

PASSIVE SMOKING KILLS 600,000 WORLDWIDE

The first global study into the effects of passive smoking has found it causes 600,000 deaths every year. One-third of those killed are children, often exposed to smoke at home, the World Health Organization (WHO) found.

The study in 192 countries found that passive smoking is particularly dangerous for children, said to be at higher risk of sudden infant death syndrome, pneumonia and asthma. Passive smoking causes heart disease, respiratory illness and lung cancer. «This helps us understand the real toll of tobacco,» said Armando Peruga, of the WHO's Tobacco-Free Initiative, who led the study.

'Deadly combination'

The study used estimates of the incidence of specific diseases and of the number of people exposed to second-hand smoke in particular areas. The global health body said it was particularly concerned about

the estimated 165,000 children who die of smoke-related respiratory infections, mostly in South East Asia and in Africa. It said that this group was more exposed

Everyone breathes the same air. Stop polluting it.

to passive smoking than any other group, principally in their own homes. «The mix of infectious diseases and second-hand smoke is a deadly combination,» Mr Peruga said. As well as being at increased risk of a series of respiratory conditions, the lungs of children who breathe in passive smoke may also develop more slowly than children who grow up in smoke-free homes. Worldwide, as many as 40% of children, 33% of non-smoking men and 35% non-smoking women were exposed to second-hand smoke in 2004, researchers found. This exposure was estimated to have caused 379,000 deaths from heart disease, 165,000 from lower respiratory infections, 36,900 from asthma and 21,400 from lung cancer. According to the study, the highest numbers of people exposed to second-hand smoke are in Europe and Asia and the lowest rates of exposure were in the Americas, the Eastern Medi-

terranean and Africa. The research also revealed that passive smoking had a large impact on women, killing about 281,000 worldwide. This is due to the fact that in many parts of the world, the study suggests, women are at least 50% more likely to be exposed to second-hand smoke than men.

However, the researchers said were limitations to the study, including uncertainties about the underlying health data and gaps in the data relating to exposure to second-hand smoke. Writing in the *Lancet*, Dr Heather Wipfli of the University of Southern California and colleagues, said: «There are well acknowledged uncertainties in estimates of disease burden. «However, there can be no question that the 1.2bn smokers in the world are exposing billions of non-smokers to second-hand smoke, a disease-causing indoor air pollutant.»

A SERBIAN FILM IS 'MOST CUT' MOVIE IN 16 YEARS

Controversial movie «A Serbian Film» has become the most cut film in 16 years, the British Board of Film Classification (BBFC) has said.

The dark thriller, which features disturbing scenes of violence and sex, has had four minutes and 11 seconds of its original content removed. The BBFC said that it «rarely cuts» cinema releases with an 18 certificate. In 1994 the Indian movie *Nammavar* was cut by five minutes and eight seconds for violent content. A BBFC spokeswoman said: «A number of cuts were required to remove elements of sexual violence that tend to eroticise or endorse sexual violence.»

The film is scheduled for UK release on the 10 December, although distributors Revolver Entertainment said it does not yet know how many cinemas it will be shown in. A spokesman from the company said: «Revolver remain committed to releasing the closest possible version of the film to the director's original cut. «The company recognises that the film is an uncompromising, artistic and political statement from a unique film-making vision and remains fully supportive to the director. «Revolver believes this is a film that deserves to be seen by both a theatrical and home entertainment UK audience,» he added.

The movie was written by Serbian horror film critic Aleksandar Radivojevic and directed by Srdjan Spasojevic. Radivojevic has defended the movie,

calling it an «a diary of our molestation by the Serbian government». He said it was designed to show the «monolithic power of leaders who hypnotise you to do things you don't want to do».

Variety called the film a «well-crafted, immensely indecent smut-slasher», while The Sun newspaper labelled it «sick». Film critic Scott Weinberg wrote: «I think the film is tragic, sickening, disturbing, twisted, absurd, infuriated, and actually quite intelligent. I admire and detest it at the same time. And I will never watch it again. Ever.»

In August Westminster Council refused to allow the movie be shown during the annual Frightfest film festival. Earlier this month trade magazine Variety reported that Spain had banned public screenings of the film at the Terror Film Week in San Sebastian. A temporary injunction also prompted the Molins de Rei and Malaga film festival to cancel screenings.

ПЕРА ПАН ДРУГИ ПУТ МЕЋУ СРБИМА

Аутор: М.С.

Ваља се говорити, може бити паметно, или оно барем не превише глупо. Шта би се могло рећи, ништа весело, а кад би и тркељисао по срећним сећањима, добар део уважених помислио би да сам левак, јер сам почео са лепим стварима, у ово време и у овој ситуацији. А време, не дај Боже. Ма тако је 6 прошлих живота, колико будућих, е то већ не знам могао бих да предпоставим, али не бих хтео да лицитирам. Но, ја нисам алхемичар, још мање сам полубожанство, да могу учинити било шта по питању скоријег сванућа на овим просторима. Да се не лажемо, успешно сам се адаптирао на мрак, помрачину, мрачну сутрашњицу и све остале идеологије овог поднебља.

Свако има своју Венди

Манимо се великих тема, сад смо се сви примили на оно „мисли глобално, делуј локално“, ја то локално не видох, а за то „глобално мишљење“ још не чух. Идемо испочетка, колико је Сизиф поновио то у себи, па шта му фали! 'Ајде мало да мислимо, мани деловање, кад дођу околности за то биће и тога. Данас мало, сутра више. Ја од када сам се тако рестартовао све ми иде боље. Мислим само о томе када устајем да не пробудим вољено биће, оно се лако И самим тим нервозно буди. Ја пазим. Она крене на посао ја не кренем на факултет, приставим клопу за после пет. Окренем искључиво спортску страну, прочитам: „Каки 80 милиона „ за тренутак пожелим да се неко створи у мојој соби, нек ми „покаки“ барем два, ма пристао бих и на пола милиона, нек кошта шта кошта.

Некад је било другачије, ноћима сам пратио сва та актуелна дешавања мерио, рачунао, борио се са видљивим и невидљивим. Данас кувам ручак, усисавам, чекам вољено биће да се врати са посла. Да се разумемо, моје вољено биће се римује са она, да не буде забуне, пошто се број збуњених повећава па да ме неко погрешно не пресортира међу неки мањински свет који упражњава лаки џогинг центром града И то баш кад маса људи хоће да их бије. Ни маса ни шетачи! Ја имам своју стазу, од пијаце до трафике, од гајбе до дисконта. Онда се она врати и више ништа није важно. Ето толико! ...Није крај, треба И нешто да се каже озбиљно. Мада где ћеш озбиљније од мене, ниједан, парикаш није загорео у протеклих месец дана, нови

рекорд. Кажем од када сам се рестартовао све иде на боље!

Сад је добро, но 'ајде да завршимо са оним кад је било лоше или много мање добро. У животу неприљатељи чине маргинални део, страх од неприљатеља то је већ друга ствар, тежа наравно. Доказали паметни психолози да се деца не плаше, почну са тим кад заличе на моторе колеге. Мада то дође кад тад, на крају је и дружина из Недођије одустала, само је Пера остао да подсећа на неодрастање, али....шта је један дечак, на толико моторих? Макар тај дечак био и вечити. Ето

Пера Пан не жели да одрасте

Одрастање, када почиње та епизода? ...Можда кад купиш први кондом у апотеци, када те стартује прва фина другарица, када добијеш моторце у баскету, када капне прва лова. Некад се ишло у војску, после тога сигурно је то било то, одрастање И све друго.

Тачан тренутак, се тешко мери сатима и минутима, али одрастање креће са раскрсницом. Јесте, оном која се од шестог разреда намеће. Још са нешто више од десет година креће та прича, лево или десно. Ја обично скренем лево, генетски поремећај. Онда велики заокрет. Не идеш више у улицу Братства и јединства него у Ратних војних инвалида 13. То је та судбоносна разлика, тих 250 метара, горе, доле. И она Марија, није више она, него Марија из првог два (општи смер?) Али раскрсница! Ма дај ...И када кренеш да размишљаш скретничарски, онда ти се плусбескончно ружних фаца накалеми са дробилицом за мишљење. А што си кренуо на ту страну? Овамо десно, десно. Извините васпитна ескадрило, али тема је раскрсница. Могу да идем где год хоћу, у мом случају лево. То ми је генетски поремећај. И тако све до факса.

То је већ много озбиљно. И опет крене ескадрила. Пази како гађаш, то ти је најбитнија раскрсница у животу! А што? "Па од тога ти живот зависи." Ерор господине Званични, то можда на вашој страни улице, код мене нема зависника, једино мало од ваздуха зависим, али И на одсуство њега ћу се прилагодити.

Раскрснице, њих су изумели путари, путаре су измислили банкар, банке су измислили пљачкаши, пљачкаши су некад направили државе и то је тај циклус у коме хоће да те наватају на рас-

крснице. Цивилизација је почела на звездама, што не може на њима и да траје. Од свих показатеља: северњача, Месец и маховина, су ми сасвим довољне. Шатро раскрснице ми баш нешто нису топ кандидати за обожавање. Ето... Сад је стварно крај.

Одупирите се одрастању, иако сте пали на неким испитима можете се вратити на боље, иако сте ставили кравату, немој да се обесите о њу. Само храбро, без страха од непријатеља, само јако, кад је јако онда буде и добро. Ложите се на своје снове без раскрсница. Планина, изнад ње звезде, маховина на све стране, вољено биће. До снова се долази само ходањем, узбрдо!

Глобална субкултура

КОЈИ СИ ТИ ХИПСТЕР

„Толико су урбани да просто боли кад их гледаш“

Аутор: Драгана Миловановић

Који си ти хипстер“, рекао је презриво и погледао мараму као најгорег непријатеља. „Што? Баш је лепа“ – ја сам, са своје стране, била одушевљена шареним текстилом. „Потпуно је хипстерска“ – мислила сам да је немогуће, али то је рекао још презривије.

Одустала сам од куповине, не баш сасвим сигурна зашто се осећам прозваном. Како ме је оно назвао?

Хипстери су поткултура, тј. група људи са особеностима које их значајно разликују од доминантне културе којој припадају. Примери субкултуре су ЛГБТ популација, готичари, бајкери, хипици итд.

Први хипстери су били млади белци који су четрдесетих година ковали у звезде џезере и

„Раскрснице, њих су изумели путари, путаре су измислили банкар, банке су измислили пљачкаши, пљачкаши су некад направили државе.“

Знам да ми фали једна реченица о Сизифу. Требало би да нешто кажем и о борби са ветрењачама, али сада је пола пет, паприкаш је готов а вољено биће је на вратима.

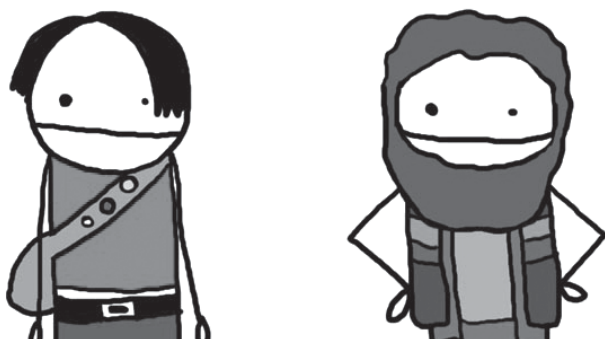
‘Ајд па живели ви мени где год да сте скренули, ја скрећем лево, генетска деформација.

Светска зараза Хипстерска култура се јавља широм света. Марк Гриф, један од вођа истраживања „Шта је био хипстер“, наводи да то ширење зависи од саме земље и од преносилаца културе. Одређене институције се преносе у оригиналу, тиме преносећи и културу. Гриф наводи пример часописа „Важ“, незванично хипстерске Библије, који је настао у Канади, али се проширио на још 18 земаља, међу којима су САД, Аустрија, Чешка, Русија, Италија, Холандија, Јужна Африка. Још један начин преношења хипстерске културе је преко младих, и то оних који припадају вишој класи и у прилици су да путују.

трудили се да имитирају њихов боемски начин живота. Хипстер се поново појавио деведесетих и означио генерацију заинтересовану за алтернативну уметност. Уместо стварања, присвојили су трендове из прошлости. Од тада је појам еволуирао и данас га је – попут порнографије, кича и ироније – тешко објаснити у првом маху, али „знаш кад га видиш“.

Хипстер из Оксфордског речника је особа која прати најновије трендове, док је из Мирјам-Вебстеровог особа заинтересована за нове и неконвенционалне концепте. Сатирични „Приручник за хипстере“ Роберта Ланхама дефинише хипсте-

HIPSTER vs. Natural HIPSTER.

ра као особу са укусом, ставовима и мишљењима која се сматрају кул од стране кул особа.

Филип Корбет, граматичар који ради у „Њујорк Тајмсу“, у отвореном писму је замерио редакцији коришћење речи хипстер због њеној нејасног значења.

Уредници часописа „Н + 1“ су приредили социолошко истраживање „Шта је био хипстер“ са циљем да открију да ли је могуће анализирати субкултуру чијег смо настанка сведоци. У истоименој књизи налазе се дискусије са трибине о хипстерима одржане на Њу Скул универзитету у Њујорку прошле године и есеји различитих аутора. Марго Џеферсон у „19 питања“ наводи обележја хипстера: пластично цвеће и гломазни накит за девојке, изглед вестерн камионџије за момке, намерно истицање чудног, па и кича, иронични филмови а ла браћа Коен. Дејна Торторици у есеју „Знаш кад га видиш“ описује хипстерке као бледе мршавице рашчупане косе са тамном сенком на очима (тзв. „задимљени поглед“), док су хипстери брке у уским панталонама, атлетским чарапама и белим мајицама. Нису уметници, већ куратори, критичари, студенти уметности који акумулирају авангардне слогане и имена као капитал.

Све ово не објашњава зашто су хипстери толико омражени. „Енциклопедија драматика“ нуди детаљан опис идеалног хипстера и подгрупа, називајући их ходајућим стереотипима без мрве оригиналности. Највише им се замера то што су искључиви – „ићи ће дотле да назову свако биће на планети конформистом, са изузет-

ком себе“. Слушају бендове за које нико није чуо – ма и ако је чуо, *они* су чули први. Гледају филмове независне продукције. Тврде да су анархисти, егзистенцијалисти или нихилисти, иако не знају шта то значи. Даглас Хедоу је у свом тексту у часопису „Едбастерс“ хипстере назвао „ћорсокаком западне цивилизације“ који, за разлику од некадашњих покрета младих, не позива на промене и показује испразност данашњег друштва.

Хипстер у Србији није исто што и амерички оригинал, али постоји. Одмах се препознаје по спољашњости: уске фармерке, мараме арафатке/палестинке, гардероба из претходне епохе („винтиџ“), необичне шаре и принтови – укратко, све што се може сматрати неуобичајеним: циљ је доказати да ниси исти по сваку цену, до тачке стапања „баш ме брига шта други мисле“ и „баш морају сви да знају какав сам“. Они воле да мисле о себи као о иноваторима који могу непогрешиво да предвиде трендове. Зато се људи углавном слажу да је хипстер погрдан назив, зато они никада неће признати да су хипстери. Морају да се разликују: ако си обележен као припадник нечега, то онда значи да има таквих још, што је неприхватљиво. Ово није ништа ново – исту појаву је истраживао француски социолог Пјер Бурдије пре пола века и изложио резултате у делу „Дистинкција“. Наиме, људи доживљавају свој укус у музици, филмовима, моди као нешто јединствено, лично и слободно изабрано. Бурдије је желео да покаже да је укус дубоко друштвено укоренен, тј. да иста друштвена класа људи показује приврженост и одбојност према

истим појавама. Оно по чему мислимо да смо јединствени заправо одговара нашим социјалним улогама и статусу. Марк Гриф је објаснио у чланку „Хипстер у огледалу“ како углавном сматрамо да су наше привилегије засноване на нашој супериорној личности. Сиромашни, логично, не могу да цене исте ствари као богати, раде исти посао, живе исти живот. То је илузија.

Изгледа да смо колективно раскринкани, јер сви позирамо. Бринемо се за животну средину и сваки дан користимо пластичне кесе. Разумемо политику, али не излазимо на изборе. Препоручујемо култне филмове да се зна да смо их одгледали. Преврћемо очима на Леди Гагу али знамо све песме. И, наравно, нисмо хипстери.

Неколико дана после освајања Дејвис Купа....

ТЕНИСЕР ОБИЧНИХ НАВИКА

„Шта мислите да фудбалска репрезентација уђе у финале светског првенства? Ето, то је исто тако“ – каже тенисер Марко Ђоковић

Аутори: Марија Сретеновић, Саша Грујовић

Први пут у историји, Србија је подигла пехар намењен победнику Дејвис купа. На Ади, месту где Марко Ђоковић тренира са селектором Богданом Обрадовићем, разговарамо о освојеном трофеју, тенису, данима који ће тек доћи.....

Тренираш са селектором, колико ти је улога Богдана Обрадовића битна за каријеру?

Сигурно велика. Он је тренирао Нолета кад је био у млађим категоријама, са њим пропутавао свет, поседује искуство. Може да ми помогне око много ствари у вези тениса али и живота наравно.

Нема другог стручњака који то може више од њега.

Од кога си највише научио када је тенис у питању?

Од Новака. Пратио сам његове стопе. Играо сам код Јелене Генчић као јуниор. То је особа која је направила од нас то што смо сада и тај период је један од најважнијих за тениско образовање. Новаково понашање на терену,.... то је од ње видео и научио.

Прве кораке сте направили на Копаонику. Како сада гледаш на тај период?

Академија на Копаонику је била рај за нас. Били смо клинци, нас више од педесет, девојчице, дечаки,... Било је то више од тениса. Шетали смо по планини, јели боровнице, зезали се, имали мини журке. Тениски гледано имали смо Јелену Генчић која нам је много помогла,...Рецимо да је радила и са Моником Селеш.

Колико ти обавезе које имаш дозвољавају да будеш са породицом, са Новаком како на турнирима тако и приватно?

То је једна од лошијих страна професионалног спорта. Допутавао сам пре два дана и путујем сутра на следећи турнир. Навикао сам од тринаесте године. Тренирао сам код Николе Пилића у Минхену, у академији од четрнаесте године. Био сам

у Шпанији годину дана, у Чешкој пола године. Четири године је прошло овако, путовања, тенис, путовања.

Поменуо си рад са Николом Пилићем малопре смо говорили о селектору Обрадовићу. Можеш ли да упоредиш њих двојицу као тренере?

Никола Пилић је био један од најбољих тенисера света у његово време, данас је сјајан стручњак. Направио је доста тенисера. Тренирао је Иванишевића пре Вимблдона, Бекера, Нолета. Обојица су сјајни тренери, помажу колико могу. Имати двојицу таквих стручњака у репрезентацији заиста је велика ствар.

Колики је по твом мишљењу успех српске репрезентације остварен освајањем Дејвис купа?

Шта мислите да фудбалска репрезентација уђе у финале светског првенства? Ето, то је исто тако, исти домен. Не треба причати о томе какав је успех, то је стварно феноменално. Толике године су прошле, од друге групе евроафричке зоне.

Заводник јуниор

Међу браћом Ђоковић посебно се истиче најмлађи, Ђорђе.

„Имао сам пар девојака, млађи брат Ђоле је остао у контакту са њима. Он је опасан, доста је емотиван што не показује. Дobar је дечко, труди се да гледа на Новака и мене као узоре, тениски гледано. Не прави грешке које ми правимо.“

Како си са клупе проживео финалне мечеве у Арени?

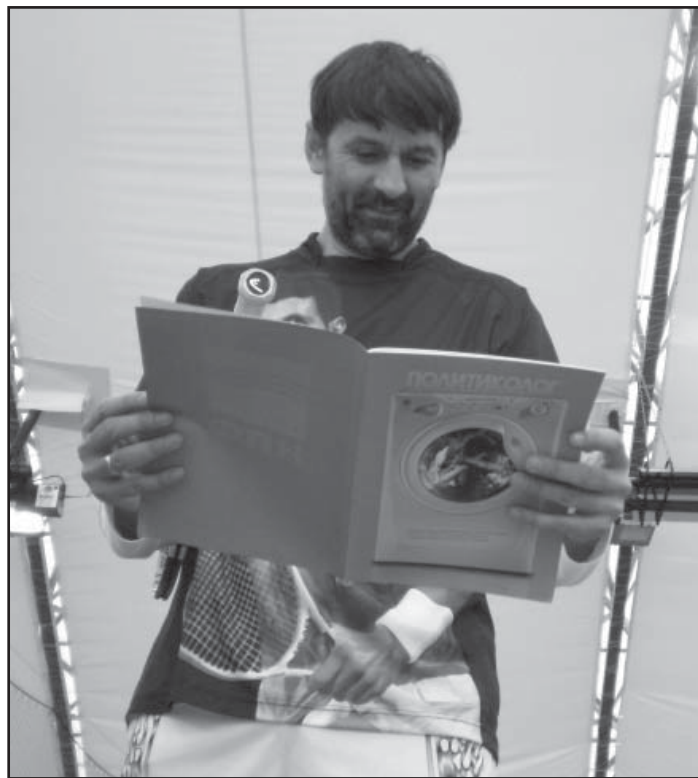
Веровало сам у успех, играчи, селектор, сви на клупи, а мислим и цела Србија од првог до последњег гема. Било је сјајно. Када Новак игра пред домаћом публиком и када да све од себе може да победи било кога на свету.

Колико је вероватно да заиграш за репрезентацију Србије?

Морам да напредујем још много. Ући у такву репрезентацију где су Виктор, Јанко, Ноле и Зики је веома тешко. Једна добра околност за мене је што је Зики мало старији. Имам доста конкурената који су ту испред мене, пет, шест играча који су боље рангирани. Једноставно рад, рад, рад. Част је играти за репрезентацију и позив треба заслужити.

Од селектора смо чули да имате сви другачије ритуале пред меч. Наведи неке од њих?

Прескочим некад линију, флаше намештам. То су нормалне ствари које мислиш да доносе срећу.

Трудим се да не мењам мајицу, мада сам је једном поцепао из беса, нисам хтео да полозим рекет.

Шта ће за тебе бити успешна 2011. година?

Надам се да ћу доста да напредујем на ранг листи. Број 300 ми је један од циљева. Ову годину сам почео доста лоше, био сам болестан 5 месеци, нисам тренирао, прошле године сам имао мононуклеозу. Треба ми одмор после турнира и Дејвис купа, а онда идемо даље.

